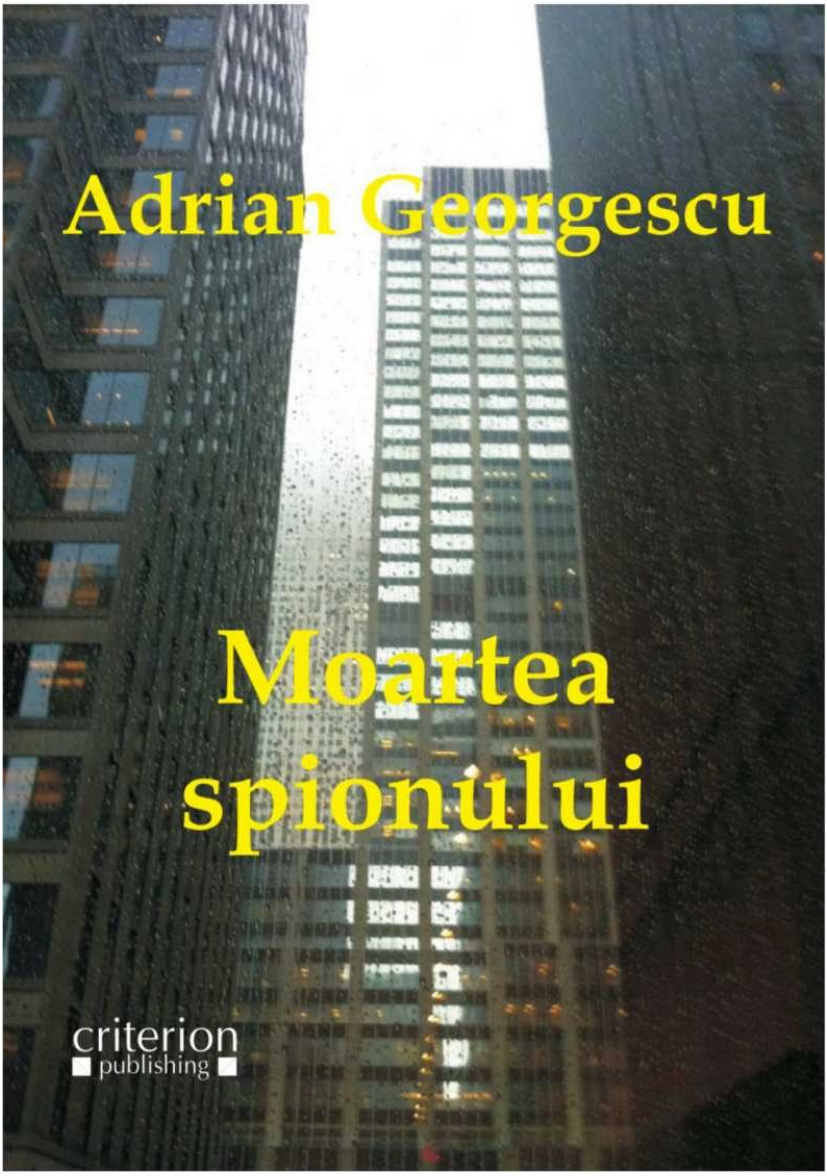

Adrian GEORGESCU
MOARTEA SPIONULUI
criterion publishing
Bucureşti, 2010

DE ACELAŞI AUTOR

Rebutarea omenirii, Amurg Sentimental, 2002

— Două ediţii; ediţia a III-a – 2005; ediţia a IV-a – Sieben Publishing, 2006, ediţia a V-a n.v. – 2009

Uleiul din candelă, Amurg Sentimental, 2002; ediţia a II-a – Mentor Macro, 2005

Crime, Amurg Sentimental, 2004; ediţia a II-a

— Sieben Publishing, 2007

Sfântu-Gheorghe. Un jurnal, Amurg Sentimental, 2004

Căpăţâna unei păsări de apă, Amurg Sentimental, 2004; ediţia a II-a – Sieben Publishing, 2007

Romanul îndrăgostirii de mama, Amurg Sentimental, 2005; ediţia a II-a – Mentor Macro, 2005

Conversaţie, Mentor Macro, 2005

Întru totul eu totul, Mentor Macro, 2005

Unul şi el însuşi, Sieben Publishing, 2006; ediţia a II-a – 2008

Carte, Sieben Publishing, 2006; ediţia a II-a – 2007

Nu-iaşa? Sieben Publishing, 2007

Hagigadar, Sieben Publishing, 2007; ediţia a II-a- 2009

Atentatele, Sieben Publishing, 2008

Iubi-te-voi! Sieben Publishing, 2008

Eu sunt şi vreau! Sieben Publishing, 2008; ediţia a II-a – 2008

Anul putorii, Sieben Publishing, 2009

Sfânt, Sieben Publishing, 2009

Câţi oameni sunt eu? / How Many People Am I? Antologie, Sieben Publishing, 2009

5, Sieben Publishing, 2010

Sosirea spre Dumnezeu, Sieben Publishing.

2010.

IRADIAT cu poloniu; otrăvit: chel-cheluţ – o pălărie pe creştet: îl cunoaşteţi; pielea zguroasă spuzită de

pustule: sângerează; pute; zemuieşte – spionul. Se freacă de zidurile oarbe de pe strada 9 edic papuţlu din cartierul fatih – coboară şerpuieşte urcă abrupt de parcă ar vrea să ajungă la cer chiar acum.

Omul se târăşte încordându-şi auzul să vă asculte şi pe sub împăienjenirile ochilor vă vede pe fiecare aşa cum sunteţi – un fel de oglinzi: nu iartă pe nimeni ba dimpotrivă – câteodată urâţeşte cu bună ştiinţă persoane abstrase fără niciun criteriu din mulţime şi omul schimonosit – prin reflectare – în sufletul altuia se simte nedreptăţit. Ne iscodeşte pe toţi şi ne subminează lăuntrurile; ne devine noi într-o măsură atât de înaltă încât nu ne mai convine fiindcă eu nu mai am interesul să fiu chiar eu nici tu numai tu.

Ploaie. Vânt. Spionul înaintează pe coate şi genunchi bălăbănindu-şi capul prin zonele întunecate să nu-i fie identificată faţa – să nu-i fie descoperită lucirea ochilor şi urmărită focalizarea săgetărilor lor. Şi scânteierea substanţei active dinlăuntrul său. – oare când sennorase către capătul zilei însorite turbase în zvăpăierea luminii ce-şi adunase reflectările în mănunchiuri de raze – dinspre cornul de aur lumina incendiase fatihul.

Spionul se opreşte pe un trotuar al străzii în pantă să-şi tragă răsufletul din risipiri anticipate dar ce să facă: asta-i e meseria – trebuie să aştepte mereu şi să se amăgească să mintă şi să pândească. Să-şi umple depresiunile dintre o spionare şi următoarea – dintre această stradă şi alta pe care o va coborî până-n iad; dintre un gând rău adresat cuiva inocent şi opacitatea minţii din secunda prezentă; dintre un sentiment – groaza – căci avea să moară curând – şi nimic; dintre el şi nimeni nu se află prin preajmă. Pe dinapoia zidurilor se vor fi ascunzând o mulţime – oamenii urmărindu-l la rândul lor: judecându-l; osândindu-l; blestemându-l – păi cu nimic nu putea umple golul să suplinească nimicul.

Ploaie. Vânt. Frigul ca o concluzionare a zilei funeste.

Se însera când am început să mor. Trăgeam după mine respiraţia împovărată de moarte a cuiva: eram eu.

Băusem ceaiul pe care mi-l oferise acela. Îi simţisem aroma subtilă. Gustasem otrava. – şi am băut iar. Bucură-te: te inundă moartea şi te ia. – mi-a zis otrăvitorul necunoscut după ce golisem pocalul morţii în cafeneaua aurie din cartierul beyoglu. Degeaba mă retrăsesem în mine ca umbra sub obiectul constituirii ei – eram pierdut. Poloniul avea să mă devină fosforescent până la sfârşit. Dar în seara de toamnă eu nu preştiusem nimic: nu presimţi sem şi nu fusesem avertizat. Mă lăsasem ademenit şi căzusem în capcană ca un ageamiu. Cine hotărâse ca moartea mea să se declanşeze chiar în acea seară de toamnă – frumoasă pentru mulţi – ucigaşă a spionului. Cine: un rus; un evreu; un arab; un chinez. Şi de ce atunci – o enigmă.

Poloniul mă sfredelea pe dinăuntru împrăştiindu-şi reflexele incineratoare precum un diamant tăiat în şasesuteşaizeci şi şase de faţete; mă simţeam iluminat în stare să împrăştii lumina într-un context solar; abandonat în întunericul iadului aş fi difuzat integralitatea luminii argintii până la Dumnezeu să mă recunoască şi eu să-i indic – săgetându-le – şi celelalte victime condamnate în veci. Mă însufleţea luciditatea nebună când desluşeam contururile lucrurilor – ce forme ciudate – şi relaţii şi situaţii ignorate până atunci sau atât de obscure încât se închistau în bezna cristalului negru. Şi n-aş mai fi putut să spun lucrurilor că sunt aşa şi pe dincolo fiindcă acum existau pur şi simplu: erau totul – adevărul; realitatea; creaţia; Dumnezeu şi contrariul lui care nu-i diavolul ci tocmai creaţia sa. Iubeam acestea cu o dragoste sfâşietoare – finală; mută.

Rezemat de un felinar cu lumina sălcie plângeam chibzuind că aveam să mor plecându-mi fruntea pe vreo piatră sau îngenunchind în faţa unei uşi ducându-mi palmele la gură să nu strig; şoptind ce-mi venea în minte – strălucitor şi audibil – cele săvârşite în timpul din urmă: răutăţile; josniciile.

Eu cine eram; ce sunt: curând nu voi mai fi.

Voiam să zic: Doamne – ce rost mai are să

supravieţuiesc în târziul de zi – noapte – anotimp – secol – etapă. Însă am spus: Se poate şi aşa – oricum e degeaba deoarece voi muri.

Dacă-ţi mai place să spionezi şi acum agăţându-te de actul de a spiona ca de o frânghie ce te scoate din prăpastie redându-te luminii adevărate de la creaţia lui Dumnezeu şi scoţându-te din cea mocirloasă a încercărilor tale – ei bine: furişează-ţi ocheadele prin ferestrele fără perdele ale apartamentelor din cartierul fener şi vei vedea: fecioare despletite dansează lasciv şi se masturbează în faţa oglinzilor – încuiate în casă de părinţii convinşi că aşa le păstrează imaculate; puştii îşi freacă penisurile flasce închipuindu-şi că sunt masculi feroci ca cei văzuţi la televizor. – şi ce mai constată spionul avid de toate vechiturile lumii: păi

Trec clipele; câteva ore s-au înnegrit şi mai mult în smoala străpunsă argintiu se reflectă dinspre noaptea cornului de aur. Ai mai murit puţin: atât cât abia să bagi de seamă dar împovărător şi arzându-te ca o piatră încinsă răspândind radiaţii în tot corpul.

Te împresoară; ies din subsoluri; se strecoară de prin catacombele configurând oraşul de sub Istanbul. Vin pe jos; aleargă. Cu automobile. Motociclete. Scutere. Biciclete.

Zboară.

Şerpuiesc.

Viermuiesc.

Vin.

Oameni de nimic:

gangsteri; escroci; traficanţi; delatori; conspiratori; terorişti; perdanţi; asasini; văcsuitori de încălţăminte; cerşetori; vânzători; muezini; muftii; studenţi; negustori.

Mamele îmbrobodite; femeile cu văluri negre; elevele; supraveghetorii de spioni; agenţii secreţi; poliţiştii.

Mă înconjoară. Toţi ştiu că am început să mor şi amintindu-şi de spionul sosesc să-l constate agonizând.

Suntem datori cu o spionare profundă pe suprafeţe

cât mai largi – cui: umanităţii care se dovedeşte atât de ascunsă – nepermisivă încât mulţi am rămas în afara ei. Am de gând să spionez până la măduva lucrurilor şi să obţin informaţii confidenţiale despre oameni apoi să le vând duşmanilor lor pe preţuri mari şi să-i întărât pe unii contra celorlalţi până la crimă. Ce câştig săvârşind aceste intrigi: demontez ansamblul creaţiei constituite în elementele alcătuitoare şi le opun între ele învrăjbindu-le; le devin antagonice şi în imposibilitate să mai reconstituie creaţia: să te ţii ce altă creaţie se desăvârşeşte de către creatorul nebun cu inima bubuitoare.

Cântecele de întâmpinare dinspre cei spionaţi sunt cuvintele de ocară fluierate printre buze: când stropşite când scuipate. – nicio vorbă bună adresată omului. Curând îşi vor da seama că tocmai spionul e omul cu toate atributele umanităţii participând la înfiripărea ei – un firicel de răsuflare abia perceptibil – ca al unui organism muribund.

Câte unul dintre spionaţi dispărea într-o lume unde nu mai putea fi urmărit de spion dar să nu stea liniştit acolo fiindcă eu însumi – spionul – voi veni curând pretutindeni să-mi îndeplinesc misiunea.

Pe spion nu-l cunoaşte nimeni dar oamenii îl recunosc: iată spionul.

Croncăne ciori. Urlă un bărbat din rărunchi. Ţipă un copil. Tună. Va ploua iar. Neliniştit pe străzile din cartierul fatih spionul aleargă de la faţada unei clădiri la o uşă – numai faţadele cenuşii îl interesează în dimineaţa ploioasă fiindcă aceşti obraji scorojiţi ai caselor şi apele oglinzilor reflectă mişcările oamenilor captivi înăuntru – nebuniile şi nesiguranţa; isteriile şi iubirile – răsfrânte în exterior prin mijlocirea faţadelor: de parcă persoanele ar vieţui în acvarii şi spionul – concentrându-şi atenţia – descifrează în mişcările lor tot ce-şi propuseseră ei să ascundă; la dracu’ cu intimitatea şi secretele individuale: daţi totul pe faţă şi desfăşurându-l vederii la lumina zilei ne vom convinge – voi şi cu mine – că lumea i alcătuită precum o creaţie. Dar până să adun dovezile care să vă determine să consimţiţi

că este aşa va mai trece un răstimp din moartea mea.

Oare acest spion – doar o paiaţă alergătoare pe ţărmul cornului de aur – fugăreşte câţiva oameni ce i-au scăpat de sub filaj – crede că reuşeşte să se descopere pe sine şi aflându-şi numărul de existare şi adevărul despre propria moarte va izbuti s-o transcendă apropiindu-se de realitatea creaţiei. Cioara se ţine după spion şi croncănind îl monitorizează astfel că oricine vede un bărbat urmărit de o cioară ştie că este spionul – omul cu misiunea de îndeplinit – pe moarte.

Spionul va declara lumii că cineva l-a otrăvit – un rus; un evreu; un arab; un chinez – nu cumva toată lumea pentru ca el să nu descopere ce se ascunde în tumultul creaţiei – de unul singur şi a tuturor întrolaltă – deloc aşa: spionul cunoaşte ceea ce se află înrădăcinat în creaţie şi-i stă cuvântul pe limbă să vi-l azvârle-n obraz năucindu-vă cu adevărul cumplit de simplu – un cuvânt: nu vi-l spun acum.

Te retragi din calea spionului şi devii lăturiş; la rândul tău îl spionezi – o siluetă gârbovită se reazemă de ziduri şi se aşază pe trotuar să-şi tragă răsufletul şi-şi vâră ochii prin crăpăturile subsolurilor şi intră în ganguri şi iese şi-şi îndeasă pălăria pe creştet şi şi-o lasă pe ceafă şi-şi şterge năduşeala de pe faţa invizibilă şi-şi drege glasul şi-şi târşeşte picioarele şi pare a-şi sugruma un strigăt în gâtlej şi se uită fără să vadă. Înţelege. Ştie. Simte. Prevesteşte. Clarvede. Doseşte. Doreşte. Icneşte. Tuşeşte. Merge. Se opreşte: până la urmă spionul nu prea trezeşte interesul. Prelinsese că deţine secrete şi intenţionează să le vândă scump însă – vă zic eu – nu-i mare lucru de capul lui – mai ales că de astă-seară a început să moară. Omul nu-i cine ştie ce – mai degrabă o persoană ca un cui înfipt în talpă; un personaj secundar ivit din învârtejirea creaţiei pe care nu se pricepe s-o constrângă într-o idee; în cazul lui – găsindu-se atât de aproape de până la sfârşit – nici n-ar avea rost: doar un personaj secundar aflat în imposibilitatea de a-şi crea tragedia. Haha. – a făcut omul aşteptându-se la aprecierea cuiva pentru perspicacitatea

în ceea ce-l priveşte pe acest spion. – ha.

Spionul tremură. Se cutremură tresăltându-şi umerii. De parcă ar vrea să atingă cerul cu creştetul ţopăie de pe un picior pe altul. Apoi se lasă pe o parte: ca să se îngroape de viu. – zbuciumându-şi spinarea. Îndoindu-şi genunchii. Apucă în braţe un stâlp. Începe să îngenunche. Unde e faţa spionului – o pată rotundă de sânge închegat; o idee despre ocultare – un rest de absenţă şi o intenţie. O lucire fosforescentă. Omul atinge trotuarul cu fruntea. Îşi lipeşte buzele de piatra caldarâmului din cartierul fener. Icneşte. Vomită. Se deşartă urlând însă ce i se ascunsese-n rărunchi pare că nu vrea să-i părăsească trupul: spionul se va îneca în propriile vomismente care nu sunt reziduurile unui trecut pe cale de a fi anulat prin împroşcare pe stradă. Cioara neagră căţărată pe un zid se sperie de ceva inidentificabil şi bătând din aripi îşi ia zborul abandonându-şi omul.

Atacul nuclear la scară individuală fusese declanşat în trupul spionului. – lumina: neobişnuita stridenţă a luminii interioare spre pretutindeni – lumina. O mare de lumină contopită cu lumina zilei solare se revarsă peste cornul de aur. Universul. Nimic.

noapte; zi

Mă ridic. Răceala stâlpului: îl ţin în braţe şi-mi e sprijin. Indiferenţa substanţei materialului. Nimic.

Omul îşi toarnă din sticlă în pahar şi-l dă peste cap – câte gânduri rele înghite spionul la fiecare sorbitură. Ce ispitire. Ce desfătare să-şi rotească ochii – prin fereastră – în lungul străzii şi înşfăcând pe fiecare trecător în zărire să-şi zică: îl iert – ca să-mi fac suportabil ce mi-a mai rămas de trăit. Mai bine urlu: Răzbunare. Sânge. Război atomic. Chiar atunci o iubire trecută se furişează în sufletul spionului venind de cine ştie unde şi i-l mângâie îmblânzindu-i-l cu o şoptire gingaşă – iluzia bună să-l convingă pe spion să se plece ca şi cum s-ar închina la şirul de oameni – iese dintr-o clădire şi se duce. Se năpusteşte-n cartierul fatih prăbuşindu-se ca în iad.

La ora înnoptării ploaia s-a oprit.

Moscheea din dreapta se nelinişteşte – se mişcă; dislocându-se încet se rostogoleşte – nu: lunecând abia perceptibil pe strada în pantă se învecinează periculos de altă moschee graţioasă. O va izbi; i se va suprapune dărâmând-o sub ea şi anihilând-o sub o trâmbă de praf – până la urmă i se va substitui în tumultul credinţei. Rezultatul: tot o moschee – săvârşită din contopirea celor două moschei îndrăgostite – moscheea iubirii mele fermecată de vraja plutoniului.

Noaptea lumii se adunase deasupra spionului şi – de parcă el ar fi fost unicul reper de pe Pământ – începu să-şi despletească şuviţele negre asupra lui: se aprindeau deodată de la flăcăruia ţâşnindă din străfundul său şi le mistuia lăsând în urmă dâra miasmei de sulf. Zvârcolindu-se ars omul reuşeşte să se dezbare de veşmântul de cenuşă nepotrivit pentru misiunea de îndeplinit. Acum trece o siluetă pe aproape: cel de spionat – victima potenţială. Acum îi zic vorbele care nu mai suportă niciun timp – atemporale ne înlesnesc acţiunea; apoi toate însuşirile se înşiruie neutralizându-se; niciuna întru omul. – scrie-le. Zi-le. Oricum nimeni nu mai înţelege nimic. – spionul se încumetă într-o fundătură ştearsă rapid de pe harta desenată şi întreg sistemul îşi modifică configuraţia: dispar străzi cunoscute şi altele apar în cartiere – ca să-l deruteze; rătăcindu-l să-l piardă prin hăţişul de străzi.

Trecând dintr-un mare cartier în unul şi mai mare spionul nimereşte în beşiktaş – rău; foarte rău: înseamnă că se scufundase în moarte; aproape că-i dăduse de capăt. Se dumeri că se simte omul căruia i se învecinează sorocul: la sfârşitul creaţiei.

Agenţi periculoşi pe urmele mele. Răsucindu-se pe călcâie spionul îşi schimbă direcţia. Ca să-i deruteze. Habar n-are încotro se îndreaptă.

Merg. Stau. Merg.

O apăsare. Starea. De parcă n-ar fi nimic. Miasma de noapte încinsă. Sulful. Lumina fosforescentă. Nevăzutul. Eu. Nu: el. Nimic.

Nu mai pot adormi fără vorbele voastre – gesturi şi

schimonoseli. Cuvintele. Secretele. Sentimentele. Dacă vă despuiaţi de vieţi încredinţându-vă – goi – morţii – eu voi adormi liniştit fiindcă ştiu cum se va termina totul. Relaţiile şi contactele mele situaţiile în care am nimerit precum şi afacerile şi interesele îşi au rădăcinile în moarte. Eu o absorbeam pe îndelete şi atunci dar fără a fi conştient: acum continui să mor.

Aceste animale cu câte cinci ochi sunt alcătuite din câte doi oameni şi jumătate – adică o mulţime de cuvinte zise degeaba deoarece n-a fost înţeles nimic de către nimeni însă eu – spionând – am conspirat împotrivă. Şi – mită sau gloanţe – n-am acceptat. Mă prefăceam că naud. Îmi păstram integritatea morală dar ei: mită; gloanţe. Şi una şi alta. Întâi lasă-te corupt apoi vei fi împuşcat. Îmi omorau prietenii. Îi schingiuiau. Îi anihilau. Îi desfiinţau. Mă vor ucide curând. Nu voi mai exista în tumultuoasa desfăşurare. Nici măcar ca iluzie a existării – nicio amintire. Nimeni nu ştie cine şi când va fi ucis. Eu azi. Totuşi poate că mâine. Cred că s-a întâmplat chiar ieri.

Cineva care deţine puterea a decis să mă omoare neîntârziat. Ca integritate narativă şi ca om. Din acel moment a dat dispoziţia de lichidare a mea – cel ce ştiu. Mesajul este: acest spion va fi ucis oriunde se găseşte în lume. Acum umblă prin cartierul fatih – acolo îl va surprinde moartea sau în altul – şi-l va dispărea de pe străzi şi din catacombe. Va pluti pe bosfor – pe cornul de aur. Îl va înghiţi Pământul. Rezultat final: spionul piere fără urmă în învârtejirea urmăririlor sale prin interiorul şi exteriorul creaţiei – omul fără creaţie: pur şi simplu un spion dispărut. Ca atâţia.

Cinci sticle de ulei vărsat în candelă vor arde până la sfârşitul spionului. – şi va fi iertat ca să ne împăcăm cu lumea cu legile ei şi cu noi înşine care suntem ai lumii – să nu expiem învrăjbiţi. – nu cumva e prea târziu.

Nu vei ajunge. Fii sigur că nu vei ajunge. – îşi bătu pumnii spionul şi făcându-şi în ciudă se Chinei lângă un zid aşteptând să treacă tocmai pe acolo silueta fumul invizibilitatea iluzia ideea nebunia visarea obsesia celui de

urmărit. Se gândi: Dumnezeu îngroapă pe fiecare om în isprăvi rea sa pentru a-l proiecta – unde. Păi printre oameni.

Îl atinge cu palma pe cel filat: Ăhăă: eşti chiar tu.

— Dacă a fost cel despre care credeam că trebuie să vină e bine. Dacă nu.

Îmi trebuie.

Vreau.

Nu pot.

Priveşte în jos. Unghia degetului mare de la picior – ca o broască – desprinzându-se sare şi zboară – fluture apoi aripă clară în lumina incertă a nopţii prin întunericul nedesăvârşit – pe urmă nimic; pierind mi se înfige în suflet dumerindu-mă că eu puteam iubi oamenii crezându-le sinceritatea şi virtuţile oglinditoare de umanitate şi sufletele de înduioşat şi gingăşiile şi sensibilităţile – oh – buni aceşti oameni pentru cine s-a născut sfânt.

Eu sunt ucigaşul omorât pe neaşteptate la rândul său. Mi-a bătut ceasul – fraţilor: acum nu mai am ce face cu umanitatea voastră; mă pregătesc s-o trăiesc pe cea din iad. Nebunilor – vă spun un secret: viaţa noastră are sens – acela de a se perpetua către hăul unui timp de necunoscut; inimaginabil. De aceea războiul şi pacea coexistă – pentru a susţine şi a menţine un mod de viaţă contradictoriu: omul să fie mulţumit de propria supravieţuire mediocră şi să se îndârjească să supravieţuiască. Dar omul – eu am fost deja ucis. A spiona pentru a prinde din urmă ce ţi-a mai rămas din viaţă – ce umilinţă. Atunci am râs. Acum nu mai râd.

Pe limba noastră ceea ce se zice astfel înseamnă altceva decât ce se spune diferit pe altă limbă deşi se referă la acelaşi lucru aşa că ce poate concluziona spionul dintr-o mulţime de vorbe gândite zise nălucite auzite – scrise. Concluzia urmează a fi trasă de cei incapabili să spioneze şi să se convingă cu propriii ochi: ei doar ascultă mişcându-şi urechile şi tot nuse-ncred.

N-am cum să te las să-mi scapi. – spionul avertizează cu o voce moale pe care nu şi-o recunoscu de îndată. Pur şi

simplu trebuie să aflu totul despre tine.

Omul se răsuceşte şi păşeşte la dreapta şi-l vede pe cel ce-i zisese aşa: unul pe moarte – cu o eşarfă roşie înfundată în gaura feţei golită de sânge; cu pălăria pleoştită lăsată pe frunte – oare pe unde se uită. Scund. Gârbovit. Otrăvit. Din urechi şerpuiesc două raze aurii – poloniul se difuzează în noaptea de toamnă şi-şi proiectează radiaţiile particulelor alpha peste cornul de aur.

Acum tăcere. Tălpile nu se mai aud păcănind pe pavaj nici frecându-se pe pietre; piepturile nu mai gâfâie la urcuşul abrupt pe strada din cartierul fener; pleoapele nu mai clipesc deşirând timpul în măsurări inutile; glasurile nu se mai dreg; inimile nu mai bat să vestească o emoţie mare către Dumnezeu.

Tăcând. Ascunzându-se. Târându-se; spionul îl împinge cu privirea pe cel filat – după ce-i străpunsese viaţa perforându-i etapele mai importante – radiografiindu-i perioadele ca şi cum ar fi trebuit să-i pună un diagnostic: îl forasem extrăgând esenţialul; ceea ce abandonasem era gunoi – credeţi-mă: al existenţei. Îmbrâncesc omul. Omul nevăzându-mă habar n-are că eu sunt lângă el şi-l spionez şi-l ştiu dintotdeauna iar acum nu fac decât să-l recunosc şi-i dau brânci să dispară: să se ducă dracului. N-am ce să mai zic despre acest om – el nu mai trăieşte dar nici n-a murit.

Vioara îşi eliberează cântecelul subţire şi părelnic îndepărtat dar desfăşurându-se chiar la picioarele noastre – plânsetul cuiva disperat de florile secerate de inimile înecate în sângele intoxicat de otrava din văzduh şi din cerul murdar – toate cuprinse în cântecul viorii ne înfioară deschizând o fisură în carcasa umanităţii şi îngăduind să evadeze din superficialitatea sa ceea ce ar fi putut fi uman: compasiunea – zero.

Îl vede pe omul fără degetul mare de la picior – bărbat sau femeie; femeia-bărbatul n-are un ochi – dreptul sau stângul; nici milă nici îngăduinţă nici omenie nici generozitate – nimic; nasul înfundat; limba încleiată: de

fapt fără chip. Frate: tu nu eşti omul. Ba tocmai că da. Că nu. Că da. – zice şi se apropie de spion şi-i întinde dreapta fără degete. Omul întrupat în multe lipsuri – ce rezultă: nimeni. Omul acesta ca oricare om se îndărătniceşte să fie; există; trăieşte. Se deşiră pe dinaintea morţii întocmai cuvintelor dintr-o rostire – zise anapoda.

Spionul se retrage un pas. Şi al doilea. Când.

Frate – stai. Omule – încotro te duci la miezul nopţii. Îl apuc de mânecă şi-l opresc. De sub eşarfa roşie apare faţa devorată de micul război nuclear declanşat înăuntrul spionului. Războiul tău s-a sfârşit sub ciuperca poloniului. – îi zic şi-l împung cu degetul: Ai fost învins. Nu. – strigă clătinându-se pe picioare; încearcă să se smulgă din constrângere dar sunt puternic şi de neurnit din adevărul meu – ca o navă acostată. Nu. – strigă iar. Eu abia acum îmi declanşez războiul împotriva a tot ceea ce a creat lumea. – şi râde. Cred numai în ce creez. Totuşi nu sunt

Dumnezeu.

Începu să coboare. Fără a-mi da prea bine seama de ce – m-am încumetat să-l urmăresc. Lunecam pe o stradă din cartierul fatih; fuseserăm pe un întinziş confortabil dar acum tânjeam adâncurile misterioase ale cornului de aur; alergam pe străzi invadate de cerşetorii nopţii îşi împărţeau prăzile prin unghere. Cântecelul viorii ne sfâşia sufletele şi fluturându-ne braţele – de parcă am fi alungat un roi de muşte-hoitar – încercam să destrămăm pânza de vrajă a cântecelului amintindu-ne de farmecul muzicii lui mozart din cealaltă lume unde nu hălăduiserăm încă dar în care aveam să pătrundem: curând – spionul – purtat de radiaţiile particulelor alpha ale poloniului; eu – cândva: când voi fi împuşcat.

Ce am făcut din universul nostru – ce. – mă întreabă spionul şi-şi întoarse gaura feţei spre mine. – o mare de suspiciune; un ocean de neîncredere.

Trăgeam cu ochiul la propria mea viziune despre ce se întâmplă şi – limpezindu-mi eşecurile – încerc să mă retrag: să dispar de pe străzi; din cartiere; din Istanbul. Totul se rostogolea însufleţit de nebunia fiecărui om.

Atunci i-am văzut pe cei bănuiţi a se fi întâlnit pe ţărmul drept al cornului de aur: cerşetori; văcsuitori de pantofi; gangsteri; oameni politici expiraţi.

Codoşi.

Laşi.

Trădători.

Josnici.

Zgârciţi.

Proşti.

Aroganţi.

Noi.

Nu-i judeca.

Ei: îşi smulg capetele şi ascunzându-le pe la subsuori încep să asculte ce se zice în jur despre fiinţe şi lucruri apoi vorbesc direct inimilor lor spovedindu-li-se: a fost sau nu această viaţă.

Nu se deschide nicio făgăduială în cer să-şi răsfire polenul fosforescent al radiaţiilor exterminatoare pe creştetele celor umili acum şi rugători în mareea înfrângerii dau din mâini şi picioare strigă şoptesc vor să se agaţe de ceva dăinuitor ca să se încredinţeze că nu se vor scufunda dar chiar în această clipă finalul retează. Poc: căpăţânile li s-au dus la fund de-a valma cu inimile şi ce a mai rămas să plutească pe îndepărtata şi demonica muzică a lui mozart ne trage de picioare Veniţi în infern; acceptaţi-l pe diavol; iubiţi-l deoarece el e salvatorul. Cântul viorii îţi umple nările cu petale înmiresmate desprinse de pe obrajii morţilor şi dintre degetele lor galbene şi înţepenite – muzica; cântecul sfârtecător al viorii îţi incizează pielea de pe spinare: va ţâşni sângele înnegrind noaptea lui Dumnezeu.

Văzându-i pe decapitaţi mi se pare că zbor abandonându-mi jos victima urmărită; spionul de urmărit a rămas foarte jos: eu îmi port măreţia căpăţânii ca pe o distincţie posibil a fi văzută de către umilii ce zăbovesc în cartierul fener ca să se zgâiască prin ochii închişi ai ţestelor decapitate la minunile de care alţii au fost capabili înregimentându-se muzicii lui mozart – mă ridică la slavă –

slăvirea mea către fire.

Spionul aude. Vede. Ştie de la mare depărtare ce se întâmplă.

Opreşte-te. – i-am strigat crescându-i copac între picioare. L-am îmbrăţişat cu ramurile pe spion ridicându-l deasupra străzii o palmă şi i-am dat a înţelege că l-am recunoscut şi consimt la activităţile lui secrete şi – chiar dacă nu i le împărtăşesc – vor fi având sens precum şi omul care le săvârşeşte.

Devenindu-se pasăre mi-a scăpat dintre crengi şi s-a dus vâjâind ca lansată cu praştia şi dâra îi mirosea straniu şi se vedea ca traiectoria fulgerătoare a unei rachete: fosforescentă şi rece şi paralizantă.

Păsării îi îngheţase cântul în cioc sau omului în laringe – nu ştiu deoarece – copac fiind – am rămas înrădăcinat în locul meu contemplându-mi vecinătăţile în schimbare şi l-am uitat pe spion.

Ameţitor parfum obţinut de locuitorii fenerului din distilarea gândurilor negre combinate cu renegarea lui Dumnezeu din cauză că ei – oameni credincioşi – nu ajunseseră sus – dimpotrivă: coborâseră împreună cu cartierul încât dacă marea din cornul de aur avea să se reverse – şi se va întâmpla curând – îi va smulge din cele ale lor şi-i va mătura şi-i va răpi ducându-i cine ştie unde să-i piardă ceea ce – spune şi tu – nu cumva e tocmai blestemul ori pedeapsa de la Dumnezeu şi atunci Atunci creaţia începe să devină obscură subminându-şi originea în cel mai îndepărtat punct al ei: până acolo pătrunsese neîncrederea locuitorilor din fener şi fatih în căutarea lui Dumnezeu ca să-l tragă la răspundere şi să-i ceară să revină la sentimente şi atitudini bune faţă de oameni – nişte paiaţe la îndemâna oricui ştie să smucească sforile ce-i manipulează făcându-i să existe aşa cum sunt – şi dacă tot supravieţuiesc măcar să trăiască precum li se cuvine. Cât despre creaţie Cine se mai gândeşte la creaţie chibzuindu-i perspectivele şi reproiectându-i dimensiunile până la scara celor cereşti.

Strada cu numele încurcat între multe consoane

începe să tremure. Tresaltă. Se zbate. Se zgâlţâie. Se cutremură ca otrăvită.

Strada se arcuieşte. Zăboveşte o clipită suspendată peste acoperişuri – ca un pod legând două ţărmuri – apoi pârâind şi trosnind pocnind bubuind se fracturează pe la mijloc stârnind o trâmbă de praf roşu şi o avalanşă de moloz. Nicio secundă spionul nu crede că accidentul a fost întâmplător: maşinaţiunile lumii – când descoperă că i-au fost date în vileag conspiraţiile şi misterul şi că Dumnezeu le va clarifica spulberându-le în nimicnicia de unde-au pornit. Despre ce fel de creaţie e vorba în situaţia care se desfăşoară în cartierul fatih – sau poate că am sosit în beyoglu. – se încurcă spionul în locuri atât de diferite unul de celălalt încât se aseamănă până la confundare.

Cine eşti. – se răsteşte un poliţist la spionul cu faţa acoperită cu o eşarfă roşie. Cum ai ajuns aici. Omul ordinii publice se retrage respins de pulsaţiile radiaţiilor particulelor alpha; răul captat de la spion îl izgoneşte. Îşi abandonează suspectul şi încearcă să se pună la adăpost glisând spre alte teritorii.

Brusc – spionul ştie că poliţistul nu existase. Cea care-l interogase pe stradă fusese nevoia lui de explicaţii şi justificări.

Eşti deconspirat. – aude spionul. Nu-i vine să creadă că este admonestat iar. Constată că se găseşte într-un cerc de lumină fosforescentă emanată de el însuşi. – deconspirat. – îi strigase vocea din noapte dar nu se ivise încă nicio persoană să-l indice cu degetul; să-l molesteze sau chiar să-l linşeze. Deconspirat: deoarece în ultima lui noapte prin cartiere îşi poartă lumina cu sine oriunde. Nu poate scăpa de această lumină.

O rupe la fugă înfrânându-l propria neputinţă şi greutatea specifică a atomului de plutoniu. Abundenţa radiaţiilor luminoase îl fac detectabil oricui are iscusinţa să-l vadă.

Noapte.

Cornul de aur.

Răcoarea fenerului.

Creaţia poate fi depistată de la mare distanţă – şi de jos: acum. Atunci. Oricând.

Am fost deconspirat. Nu contează de către cine. De cineva care şi-a dat seama că-i urmărit. Cel hăituit poate fi violent. Scotocind prin buzunare găsesc cuţitul şi-l scot în întuneric. Sclipindu-l în raza de argint de la lumina mea îl voi împlânta în inima omului. O crimă. Atunci creaţia: săvârşită de mine – spionul; de altul; de cei ce nu pot crea. De lume. De nimeni. Toate înglobate de creaţia lui Dumnezeu. O entitate abstractă. Ce înseamnă. Care sunt componentele ei după deconstruire. Din ce este alcătuită această creaţie.

Cine a săvârşit-o – cu ajutorul lui Dumnezeu sau nu; aşa şi nu diferit. Creaţia – văduvită de realitate obiectivă există doar în minţile sufletele voinţele vocaţiile necesităţile ambiţiile celor care cred că pot crea într-un timp limitat.

Spionul situat lăturiş şi implicat parţial în creaţia multora îşi sporeşte îndârjirea; se îmbracă cu ea; o va înfăţişa omenirii; se va trufi; nu se va ruga întru iertare – nici ca să fie mântuit în vecinătatea morţii vine-vine: el însuşi va crea intrând în competiţie cu cei ce creează. Cât despre Dumnezeu – el creează în altă dimensiune – cea de-a patra: a poloniului difuzându-şi radiaţiile particulelor alpha.

Spionez din interior comunitatea lumii care m-a otrăvit. În acest răstimp mor continuu.

O mirare: cunoscându-mă pe mine în aproximarea lumii contemporane şi gata să mor ce rost mai are să spionez omul.

UMBLU pe apă. Vin peste bosfor spre cartierul eminonu alergând pe valuri – mă întorc de unde am văzut grozăvia: tatăl îşi sodomiza fiul ca să nu-l lase la îndemâna desfrânării străinilor; părintele are dreptul.

Îndeajuns a constatat spionul în restul de viaţă ce i-a mai rămas – acum vrea să-şi aştearnă privirea pe porumbeii de pe pavimentul pieţii eminonu: să hrănească păsările şi să le mângâie; să le arunce câteodată cuvinte

răstite şi să-i privească pe oamenii şezând pe bănci – cu gânduri curate. Omul acesta se pregăteşte să moară aşa că nu se mai preocupă de ceea ce se întâmplă:

nenorociri festivaluri orgii despuieri văzătorii împietriri.

Lumea.

Dumnezeu vrea ca eu să nădăjduiesc întru el. Ştiu şi eu.

Dumnezeu vrea ca acest om pe moarte – un spion – să nu se mai împiedice de nimic – nici măcar de Dumnezeu – şi să aparţină numai lui Dumnezeu şi spionul să fie – prin iubirea sa de Dumnezeu – întreaga creaţie a lui Dumnezeu chiar dacă omul moare curând.

Dragostea omului este a lui Dumnezeu. – ce deznodământ.

Pe crucea muzicii lui mozart niciun răstignit. Muzica erupe. Înnebunind izbucneşte la cer şi deschizându-ni-l ni-l arată pe Dumnezeu: ne aşteaptă. Ne cheamă. Eu vin.

Se apucă de mâini şi strângându-se-n braţe strigă îşi scrâşnesc numele şi le chiuie şi le rătăcesc în văzduh apoi plâng aprinzându-li-se încheieturile fumegă şi prin orificiile deschise saltă văpăi de foc se ling şi se împreunează în inocenţa momentului care se desfăşoară în fulgerarea de lacrimi. Pe dedesubt muzica lui mozart îmi aduce aminte că moartea mea nu-i solitară ci se îndeplineşte împreună cu a lor. Tălpile se desprind de pe pavaj şi se ridică nu prea înalt; o ploaie minoră ne devălmăşeşte în graţia ei răcoroasă ce ne încape pe toţi: dansăm bucurându-ne în mireasma de mosc şi printre duhori de urină stătută de subsuori asudate de sexe vlăguite de inactivitate şi de dorinţe; miasme răbufnind din morminte exală efluvii de păcate şi mai jos – pe versantul unei coline – basmale mov şi galbene.

Palmele opalescente ale spionului se lipiră de obrajii cerşetorului adormit pe o bancă de lângă poarta cimitirului – doar o clipă: dacă omul ar fi deschis ochii s-ar fi îngrozit de lumina fosforescentă răsfrântă asupra-i. Spionul se ştie periculos; se retrage un pas şi dispare.

Spionul se întâlneşte acum în cartierul beyoglu cu un gen de timp care nu-i al morţii lui: cu cât zăboveşte mai mult în această zonă temporală cu atât amână momentul când – de parcă ar exista în afara timpului; ah – tocmai asta e: spionul se găseşte în timpul cartierului diferit de timpul său de fiinţare; se bucură şi bate din palme şerpuind pe lângă vitrinele aurite. – se aruncase pe genunchi şi pe coate şi târându-se începuse să-l urmărească pe unul despre care crede că a îndurat şi a îndrăznit multe năstruşnicii – ce mai: un om adevărat. Să-l înhaţ. Să-l dezbrac. Să-l disec. Să-mi însuşesc din cele ce are tot ce s-ar putea potrivi creaţiei mele.

Nasul scobit. Nările dilatate – din nări două dâre verzui. Buzele răsfrânte. Sfârtecate – trei dinţi negri şi suflul încins al unei răsuflări puturoase. Doi ochi sticloşi – fără pleoape. Fruntea – o coajă verzuie fluturã desprinsă de pe osul frontal. Pălăria pleoştită i se lăsase pe o parte acoperind parţial o ureche vânătă. Şuviţe de păr cenuşiu s-au strâns în jurul ţestei. Iată spionul care mă urmăreşte. Pentru mine ar fi un fleac să-mi accelerez mersul şi să ies din raza lui vizuală lăsându-l cu ochii în zare. Îi dau satisfacţia să creadă că aproape m-a înşfăcat – până ce omul se împiedică de o piatră şi – cu braţele fluturând – se înclină. Izbutesc să-l prind în cădere. Îl întind pe pavaj. Ce oroare: omul ăsta începuse să moară. Cred că va sfârşi pe acest trotuar.

Îmi pun bascul pe creştet şi-l privesc pe spion: un om simplu detracat muribundul din cartierul beyoglu. Spionul se zgâieşte la mine. Eu îl ţintuiesc cu privirea. El încearcă să se ridice; se sprijină pe coate. Se smuceşte. Se saltă. Merge. Dispare. E o dimineaţă stranie.

Îngăduiţi-mi să-mi urmăresc în linişte şi ne împăcare vicleană imperiul meu bizantin căruia i-am supravieţuit. – zice spionul şi coboară pe strada ce-l îndrumă la bosfor.

Erau pe dinlăuntru jalea că ştiu şi refuzul de a rotunji în cuvinte – într-o creaţie adevărată – ceea ce mi se revelase apoi mi se impusese cu străşnicia adevărului: durerea că exist contemporan cu cei cu care convieţuisem

fortuit – jocul destinului. Între noi legăturile frânte; comunicarea suprimată căci ce aveam a ne spune şi împărtăşi în era consumerismului: eu devoram sufletele; ei distrugeau lumea materială. Ne arătam cu dispreţ unii pe alţii.

Timpul trece târând moartea sau o împinge s-o devanseze şi să se finalizeze moarte retezătoare şi definitivă în realitate şi să-şi depăşească constrângerea dintr-o structură gramaticală în îndeplinire gravă şi adevărată.

Oare numai lumina turbată a dimineţii prezente combinată cu radiaţiile particulelor alpha dezlănţuite înăuntrul spionului învăluie cartierul eminonu unde omul se odihneşte mânuind frânghia vieţii – nu lasă să-i scape din mână fragmentul scurt ci-l păstrează. Nu cumva o emoţie declanşată de vreun sentiment sau de bucuria valului luminos ce a pătruns ca o maree de aur în piaţa eminonu şi inundând-o o devine soarele nostru pentru toţi.

Metafore; aglomerarea detaliilor; invenţia retorică; ficţiunea; discursul: modalităţi de a exprima moartea insinuată în creaţia lui Dumnezeu chiar de către Dumnezeu ca – dilatând-o – s-o expandeze până la explodarea în alt chip de creaţie neasemenea cu cea care tocmai a fost spulberată dar nici diferită încât să nu se constate că provine chiar din acea creaţie: o multitudine de creaţii creaţia lui Dumnezeu stimulată de creaţiile noastre.

Acela – da: prefăcându-se a fi uman mi-a scăpat de sub filaj. Ridicându-mi faţa la cer pe când zăceam în beyoglu l-am descoperit nor. Plutea printre nori. Îşi alcătuise o împrejurare prielnică – cea a generozităţii şi a compasiunii omeneşti – unde se ascunsese abandonându-mă futilităţii de a-l urmări. Ce păcat.

Îndeasă-te în gândurile spionaţilor şi răzgândeşte-le: vei fi ei toţi deodată când nimeni nu-i ca tine – creator de unul singur. Poate doar unu. Niciunul.

Aud: cineva îmi cântă până când voi fi – mozart. Un răstimp din timpul meu închistat: azi – până mâine.

Eu sunt cel care moare acum.

Spionul îşi duce palmele la obraji şi se ascunde sub ele. Degetele ating purulenţa.

Agenţi secreţi în misiune îşi intersectează traiectoriile cu cea a spionului. Oamenii se prefac a nu se recunoaşte. Îşi întorc spatele.

Fac ce-mi ceri. – zice spionul subjugat morţii.

Agenţii secreţi îşi pun ochelarii negri. Par adânciţi în gânduri. Dominaţi de obsesii. Nişte domni serioşi atraşi de afacerile şi interesele lumii.

Mă simt spion. – îşi zice spionul oglindindu-se în lentilele ochelarilor unui agent secret.

Acest obiect – spionul – îşi va devora curând subiectul: viaţa sa şi tot ce poate fi spionat.

Milioane de cuvinte nescrise necitite nerostite neascultate colcăie prin căpăţânile oamenilor şi împovărându-se cu propria lor zădărnicie coboară pe limbi să fie expulzate dar – prinse între dinţi – împietresc: ajung în inimi împerechiindu-se cu ura aflată-n căuşele umede şi se înmulţesc incontrolabil – cuvinte globulare amoebidale spiralate filiforme ca nişte bacterii – şi trosnesc şi împuşcă: pulsiuni criminale precum acea entitate îndepărtată acum – muzica lui mozart. Nevoia de sânge orbeşte cuvintele – învălmăşindu-se devin o masă mută: în fiecare cuvânt se ascunde crima – viermuind verde se prelinge pe pereţii inimilor şi le năclăieşte cu imperativul de a ucide care ne identifică în mulţimea de lucruri aparţinătoare de creaţia lui Dumnezeu: cuvinte rele şi mov; cele bune şi roşii; indiferentele – galbene; roz opace şi nepăsătoare – neutre; altele pasionale: din toate cuvintele spionul îşi edificase sistemul spionării şi justificarea şi – amalgamându-le – creaţia sa: o impusese în coasta creaţiei mari a lui Dumnezeu. O multitudine de cuvinte într-un idiom oarecare între cele ce exprimă pe Pământ – limba spionului în care-şi concepuse creaţia şi pe care avea să moară. – omul îşi freacă palmele şi-şi aminteşte de persoana otrăvitoare – îi întinsese pocalul cu ceaiul ucigaş.

Eu nu spionez creaţia lui Dumnezeu cu puterea mea

ci acela care a constituito mă sileşte.

Spionul coboară pe o stradă păstrându-şi mâinile mâncate de radiaţiile particulelor alpha în buzunare şi plecându-şi fruntea tot mai jos – lângă caldarâm. Ceva şerpuielnic şi graţios îi provoacă simţurile să se crispeze apoi se destind zbârnâind. Sufletul se înduioşează de plusul minunii demonice ce pulsează în inima amorţită în fosforescenţa plutoniului şi-n mintea constrânsă la un lucru – creaţia: devenind obsesie îl poartă pe tărâmuri necunoscute – pe ţărmul stâng al cornului de aur – şi-l rătăceşte îndemnându-l să urce pe străzi cu numele alcătuite din cuvinte imposibil de pronunţat şi care nu înseamnă nimic – pe limba altora. Răsucindu-se-n loc să-şi întâmpine timpul – de parcă ar fi o distanţă posibil a fi străbătută cu un salt – spionul îşi descoperi viitorul – ceea ce se va desfăşura după ce el va fi murit: viitorul comun tuturor oamenilor fiindcă este o virtute a timpului; viitorul care se actualizează mereu în funcţie de succedarea trecuturilor: rezultă prezentul fiecăruia dizolvat în contemporaneitatea totdeauna detestată deoarece se află cel mai aproape de omul nesatisfăcut că nu creează creaţia lui Dumnezeu.

L-am ajuns; l-am atins. – se deconstruia în fragmentele alcătuitoare – nu amănunte anatomice: pur şi simplu ţăndări de om – nenumindu-se. L-am apucat de mână şi am rămas cu palma lui în palma mea. Palma ta atât de caldă. – mi-a zis trimiţându-mi răsuflarea sa omenească prin eşarfa roşie ce-i acoperea faţa. Mâna spionului din palma mea – obiectul pe care mi-l încredinţase: lucrul său – iluzia despre alăturarea de omul şi de căruirile sale: nimic – iluzia. Mă răcesc. – aud de sub eşarfa roşie şi neştiind ce să-i zic mi-am întors chipul de la el. Apoi l-am văzut în faţă. Şi în spate. La dreapta; la stânga. Oriunde mă uitam descopeream pe spionul din ce în ce mai singur pe măsură ce mi se dezvăluia.

Cine a mai murit. – întrebă ca să descopere în sinea sa. Păi timpul de lângă mine. – îşi zise şi-şi vârî capul într-o servietă. Începu să-şi numere informaţiile acumulate

răvăşindu-le cu limba grea şi atenţia abătută la alte sectoare ale vieţii – zone bântuite de muzica lui mozart – mai actuală acum decât prezentul în derulare şi mai tânguioasă ca lacrima de auto compasiune plânsă de omul care – osândit la moarte – îşi găsise creaţia îngrămădită în acea servietă – derizorie depăşită diminuându-se pe când se zgâia la ea: creaţia lui despre care – ar trebui să-i spun – nimeni n-are nicio părere.

Spionul îşi duce palmele la urechi de parcă ar vrea să împiedice invazia muzicii lui mozart producându-se pretutindeni se reproduce în lăuntrul spionului şi-l aprinde de-a valma cu poloniul luminii care dansează – divin – cu particulele alpha şi-l consumă pe spion transformându-l din cel ce a fost în mortul dintotdeauna şi-l schimbă din om în cadavru ambulant şi-l metamorfozează din cel ce trebuie să dispară curând în acela care va exista chiar şi-n moarte.

Omul îşi înfige un deget în urechea dreaptă: Spune-mi. Te ascult.

Începură să i se prelingă de pe buzele de sub eşarfa roşie fragmente fluierate din muzica lui mozart – îi curgeau pe bărbie şi-i năclăiseră barba încâlcindu-se într-o melodie nostalgică şi îndepărtată – transparentă difuză dureroasă – precum vestea de bucurie înştiinţându-ne despre moarte. Îţi venea să urli de groază şi de durerea despărţirii iminente de toate care însă te fericeşte că scapi de această viaţă şi de existenţa brută.

SPIONUL calcă în gropi. Le adulmecă şi când se găseşte aproape de o cavitate căscată în caldarâm hop înăuntru – de parcă ar fi vrut să scotocească pe sub Pământ şi să-şi însuşească ce a mai rezistat intact.

Dezolat de tine însuţi – ce poate fi mai de scârbă într-un reziduu de viaţă puturos şi obscen: tu însuţi urmărindu-te şi pândindu-te spionându-te cu înverşunarea celui înnebunit să supravieţuiască. – călcându-ţi sentimentele pe ouăle creştetelor şi spărgându-le sporeşti noroiul universal – contopit cu mâzga lumii.

Căzând în groapă spionul ajunge atât de jos că nu se poate afla decât în sinea sa unde sălăşluiesc focul

neliniştea învârtejirea dezastrul şi superficialitatea – singurătăţi întrupate în inşi de piatră imună la temperaturile înalte – mistuindu-i din lăuntru radiaţiile particulelor alpha. Bucuriile plutoniului ţopăie acum pe urmele muzicii lui mozart tăvălugeşte împrejurimile şi răsună învinsă de claustrarea materială – dură şi de neclintit. Creaţia lui Dumnezeu – după ce o înglobase – repudiază această muzică. Eu însumi îi trag şuturi. O iau la pumni. O scuip.

Spionul a apucat-o în sus prin lăuntrul său şi urcă abrupt pe strada antin din fatihul scufundat printre organe interne: cartierul se zbate; pulsează; încremeneşte. O minune de moarte. Dar veţi descoperi splendoarea morţii abia după ce veţi muri aşa că până atunci credeţi-mă pe cuvânt căci am început să mor de vreo treisprezece ore – tot mor trăgând de hoitul de câine al vieţii. – rupt. – nu mai pot: învins definitiv de entitatea străină şi scânteietoare; armonioasă şi diabolică; melodioasă; primejdioasă – aţi ghicit: muzica lui mozart.

Cinci simţuri şi două în plus – numai ale spionului claustrat înăuntrul său bombardat de particulele alpha – determină realitatea să fie astfel izbândind în lumea predilectă spionării. Eu însumi supraveghez lumea şi supraspionez pe spion fiindcă nu se prea ştie despre ce-i vorba: selectez câte ceva din sufletul spionului pentru o antologie de suflete ale tuturor spionilor care au traversat lumea şi au dispărut

Principiul meu: spionarea prin metamorfoză. Voi urmări pe cei filaţi de acest spion silindu-i să devină spioni; eu însumi sunt un spion care filez spionul: spion pe spion să se hăituiască până ce nu mai rămâne nimic de aflat.

Veţi fi spionaţi de propria voastră indiferenţă – cea mai de temut – deoarece nu are niciun criteriu în expansiunea sa. – sufletul trebuie stăpânit; inima constrânsă; gândul făgăşuit. Sufletele şi minţile narative ascund multe poveşti ce tăinuiesc adevărata poveste şi adevărul poveştilor.

E marţi. – îşi spuse spionul şi o voce de bătrân răsună

în interiorul său contaminat. Sau eu îi voi fi atras atenţia spionului – aflându-mă acum coborât pe urma lui în sinea sa cutremurată. Totodată încep să-i privesc şi să-i ascult ca pe mine însumi – şi ce-mi e dat să văd şi ce mi se impune în auz: o comunitate pătrunsese împreună cu mine în interiorul spionului şi răspândindu-ne fiecare prin fundături şi cotloane cotrobăiam. Ne pierduserăm umanitatea: spionul şi eu. Rămăseserăm oarecum despuiaţi: pe spion îl însufleţeau particulele alpha – pe mine misiunea de îndeplinit pe la periferia creaţiei în cavitatea iradiată a acestui spion: criptă cavou bolgie iad. Ne transferam umorul diminuat asupra lucrurilor şi faptelor ce ne împresuraseră copleşindu-ne: cartierul fatih coborâse în lăuntrul spionului cu străzi şi populaţie; cerul şi cornul de aur – totul se desfăşoară în imperiul de dedesubt contaminat de poloniu.

Nu muream. Mă ţin de cordonul ce mă leagă de omul urmărit – nu vreau să-l pierd căci e improbabil că-l voi regăsi.

Misiunea de îndeplinit este cea mai importantă pentru un om ca mine – ghinionist şi neîndemânatic. Filez; trag cu urechea; raportez ce am descoperit. Demasc omul scoţând la iveală ce are de ascuns. – nu sunt rău. – doar cel ce-şi vede umanitatea prelingându-se decadentă pe dârele epocii. Ceva – o teorie abstractă îmbibată de umanismul prezentului – nu seamănă cu nimic din ceea ce mi-aş fi putut imagina; cu nimic din realitatea trunchiată tocmai de aceste teorii saturate de umanitate aşa că.

Uluindu-mă mă izbesc de obiectul uimirii mele – câteodată dezolat; excedat; deloc indiferent; nebun; obsedat; înverşunat; fundamentalist: spionul îşi desăvârşeşte creaţia urmărindu-l pe Dumnezeu în lăuntrul său. Îl constatasem astfel însă nu-i dădusem crezare – ca unei întâmplări ciudate care – desfăşurându-se lângă tine – nu poate fi percepută integral.

Luminile suferinţei; atrocităţile; durerile; priveliştile cu chinul vizibil; sentimentele scâlciate; emoţiile; micile strigăte; atingerile uşoare; mediocritatea; nebunia; orgia;

ura; nefericirea; bestialitatea; ipocrizia; minciuna şi încă multe nu mai suportă să se aşeze una deasupra celeilalte şi să-şi poarte greutatea prin lume şi atunci se aglutinează în simultaneitate conform unei imaginaţii delirante şi cine ştie unde vor eşua.

De departe; de pretutindeni şi de mereu muzica lui mozart ucide oamenii în serii succesive. Ne recreăm din propriile noastre reziduuri ca un canal colector de ape uzate care redevin vii pe timp de secetă şi indispensabile sufletelor uscate

— Spionul şi eu – privitori hăituiţi de muzică şi imagini; de miasme împletite-n dorinţe de nesatisfăcut pe acest prag al morţii: noi urmărim destine; îl filăm chiar şi pe Dumnezeu.

Un strigăt pe strada firketeci din fatihul aflat în lăuntrul spionului forează până în integralitatea muzicii lui mozart: se deşiră şi se răsfiră pluteşte plonjează în interiorul spionului unde ne găsim laolaltă

— Spionul şi eu; deziluziile şi dezamăgirile; scârba de umanitatea visceralã devenită noroioasă şi puţind ca un om ne înfăţişează pe noi nouă aşa cum existăm în subterană: şobolănim cântând ca să ne alungăm groaza de solitudine şi moarte. Muzica lui mozart devine vehiculul propulsat de răutate ură frică dezgust şi ţiuind disonant se repede la pereţii constrângători şi ricoşând cade spărgându-se în râgâieli văicăreli şi şoapte ce pretind iertarea de la Dumnezeu.

Văzându-l; simţind că spionul trăieşte încă în moartea lui amânată supraspionul se întreabă dacă nu cumva acest om se autoextermină premeditat ca să lase locul liber şi să substituie creaţiei lui Dumnezeu – deja expirată – alta – minunată – desăvârşită chiar de el în decursul morţii.

Pe sub bolta interiorului iradiat cu particule alpha al spionului pulsează memoria sa îmbâcsită cu toţi oamenii pe care-i hăituise şi cu faptele lor. Nebuni – fugind pe străzi urcă-scoboară jucându-şi interesele pe degete ca pe zile de trăit primite de la Dumnezeu în schimbul libertăţii sufletelor şi de la demonul ce le insuflase muzica lui

mozart înnebunindu-i să făptuiască împotriva lor înşişi în fiecare oră.

Cel spionat mă spionează la rândul lui în supraspionarea ordonată de la centru de către marele spion – nu l-a văzut nimeni: poate că nu există – temător ascuns invizibil să nu se contamineze cu ceea ce aparţine oamenilor spionaţi. Până la urmă nimeni nu scapă de filaj chiar dacă se adăposteşte în sinea sa – ba tocmai de aceea – şi n-are unde scăpa. Se găsesc ochi şi urechi pentru fiecare dar mai ales puterea răstălmăcitoare aşa că Păzea. – strigă supraspionul şi-şi freacă mâinile ferindu-se de ochii spionului care privesc acum în exterior să fileze pe cine ştie cine.

Iubirea mea din lumina interiorului străluminat de poloniu nu-i destinată seamănului care mă spionează – ca cea scrâşnită în măduva întunericului – ci lui Dumnezeu. – abia acum muzica lui mozart îşi încordează demonismul şi învăluindu-i pe cei doi devine umbră – segmentul de viaţă pe care spionul şi-l recreează continuu să mai dăinuiască un răstimp în durerea acestei lumi şi supraspionul o ascultă precum muzică a banalităţii.

Supraspionul îşi trăsni râsul ca pe o flegmă izbită de un zid. Se şterge la nas cu un rest de frică şi-mi întoarce spatele. Omul şi-a dat seama că-i prizonier în lăuntrul spionului imposibil de evocat cu un singur cuvânt.

Cartierele fener şi balat râd tresăltându-şi străzile sau plâng hohotit ori pur şi simplu ţopăie dar cel mai puternic se zgâlţâie cartierul eyup din adâncul Pământului – unde căzuse – deoarece acolo îşi poate face de cap primejuind stabilitatea împresurătorului. Spionul descoperise ceea ce se întâmplă la un colţ de stradă râzând la ora argintie a dimineţii despre care nu ştie cum se va desfăşura pe traseul morţii lui. – şi-şi ridică braţele la Dumnezeu să-l întrebe să-i zică să-i atragă atenţia că a omorî un drept nu înseamnă decât să-l trimiţi de unde a venit – la tine – Doamne – care îi înlesneşti biruinţa morală iar cine l-a ucis se autoosândeşte la pierzanie.

Din adâncul străzii ţesmesi ochii cuiva îl trag pe cel

ce izbucnise din sinea sa. Persevereză. – i se zice în batjocură dar spionului nu-i pasă. Apucă de mână pe câte cineva şi-l întreabă Tu eşti. – şi-o ia la fugă pe lângă ochii de pe ziduri şi urechile ascultătoare crescute din caldarâm.

Din cer nepăsarea.

De pretutindeni nimic.

Eu spionez.

Ştiu totul despre aventura umană dar nu-i înţeleg pe oameni. Acum visez comunicarea mijlocită de niciun cuvânt.

Îl văd: are optsprezece fii şi două fiice însă n-a fost îndrăgostit niciodată de o femeie. Nici acum nu iubeşte pe nimeni acest bărbat.

Ceaţă. Derută. Rătăcire. Urlă cei care urmează să fie ucişi sub opacitatea pâclei. Vaporii de sânge condensează într-o pânză roşie. Pe urmă oglinda cerească mă reflectă pe mine mie în nimb de ură şi mă identifică spionul aflat în cea de-a doua jumătate a morţii sale avansând atât de încet încât pare că nu va mai ajunge la capăt.

Spionez cu ochi de vultur. Trag cu urechea; ascult prin văzduh. Abia mă mai recunosc în tumultul actualei mele vieţi. Vin spre tine – Doamne – când.

SPIONUL e omul cu multe relaţii. Cunoaşte pe toată lumea dar prea puţini îl ştiu pe el – aproape nimeni nu-i pune mâna pe creştet să zică El este. Deşi mulţi îl simt pe urmele lor ascultându-i nu-i adresează cuvântul.

Spionul îşi construise reputaţia de jucător – o nălucă trăgând sforile ciudăţeniei pe care el însuşi o crease pe seama lumii. Lumea şi-l închipuie astfel şi nu diferit: spionul în misiune.

Eu-urechea.

Eu-ascultătorul.

Eu mă spun.

Eu vă zic.

Eu concluzionez.

Eu – cine sunt eu.

Bubă în suflet; bulboană conştiinţa. Pretutindeni purulenţa.

Totul răscumpărat din vâltoarea urii cu sufletul meu inflat – nu valorează nimic în pumnul lui Dumnezeu; sufletul meu s-a înapoiat de la voi transfigurându-se în ceva de scârbă. Vă arunc vina în faţă – apucaţi-o.

Fericirea absolută de a-mi fi milă; de a nu compătimi cu nimeni. Nu-mi jupoi pielea detracată de iradierea poloniului să îmbrac vreun zgribulit; cerşetorii m-au înconjurat sperând că muribundul va renunţa la câte ceva din ale sale sau îşi va dărui tot avutul – ce-i al meu va dispărea în neant.

Eu sunt centrul universului care se sfârşeşte odată cu mine. Dumnezeu habar n-are că n-a izbândit infinitul în creaţia sa limitată la o durată posibil a fi cuprinsă în minţi şi închistată în suflete. Abia acum am înţeles că eu reprezint creaţia lui Dumnezeu: expirată; bolnavă; greoaie şi fără semnificaţie – pe sfârşite. Ce harababură: să atingi lumile contaminându-le cu o anume bunăvoinţă apoi să le abandonezi tocmai când îşi vădesc slăbiciunea.

Eu sunt totul în vâscozitatea melodioasă a muzicii lui mozart – cu mine moare totul.

Acum fac cât mai puţin în puţinul ce mi-a mai rămas – nimic. Nu merită nimic.

Spionul moralist îşi difuzează cuvintele într-o limbă de circulaţie restrânsă ca să-şi întreţească povestea – Să nu crăp până la sfârşitul ei – să mai rezist două-trei ore; ba chiar o lună şi zece ani în batjocura vieţii îmi râde în nas şi fiecare hohot e un ciorchine de oameni care ţopăie alături de mine. Toţi vor câte ceva şi-şi dau cu părerea despre – ce fel de oameni, încearcă să se manifeste – eu însumi îndes creaţia lui Dumnezeu într-un hăţiş de emoţii umane şi până la urmă – nimic: n-am creat; am trăit.

Cred că sunt important – nu însemn nimic; cred în importanţa creaţiei lui Dumnezeu: nimic.

Eu vă iubesc cu interesul celui ce-şi pândeşte creaţia debilă să se lămurească cum de poate exista solitară şi vă înfiinţez în preocupările mele şi-n intenţii ca pe ceva de care vrei să scapi şi să-l uiţi. Spiritul spionului e de mâna a doua – derizoriu; gregar.

Cutremurată bolta construcţiei grosolane a lăuntrului spionului; fisurate coloanele de susţinere: ceva se prăbuşeşte peste altceva; ceva se ciocneşte cu altceva şi din izbitură rezultă trâmba fracturării: sentimentele negre plutesc pe luciul smoalei lăuntrice şi licărind prin fosforescenţa eliberată de plutoniu lumina se săvârşeşte insulă limitată de dimensiunile mării lăuntrice a spionului.

Ura.

Neîncrederea.

Nefericit spionul.

Cutremur.

Nenorocire.

Tot ce a fost gândit rău apoi trăit şi mai rău şi cu ură de către acest spion se răzbună acum.

Noapte.

Foc.

Întuneric.

Zgură.

O lacrimă rotundă: oul vieţii prezentei umanităţi eclozat în interiorul negru al spionului – noapte; întuneric; fosforescenţa poloniului. Ceva sparge coaja oului germinat înăuntrul spionului şi-n lumina vâscoasă ca întunericul apare dansul funigeilor de lumină peste cornul de aur.

Spionul ascultă ascuns pe la colţuri de stradă ce-şi povestesc călătorii. Eu ştiu o poveste şi mai uluitoare cu spionarea spionului de către supraspion dar nu v-o spun. Ba v-o zic:

Odată – în cartierul fatih – pe o stradă în pantă – am întâlnit un bărbat cu obrazul ascuns sub o eşarfă roşie. Se înnsera. De-a lungul vârstelor şi străbătând secolele aceeaşi înserare stacojie aminteşte de învârtejirea sângelui.

Acum se fracturează; trosneşte; scârţâie; urlă; cheamă; imploră. Tot acum se împrăştie fragmentele şi se rătăcesc ţăndările pe străzile din fatih: intră prin ferestre în case şi-n subsoluri şi pe sub pleoapele oamenilor şi le zgârie ochii înceţoşându-le vederea şi le sporesc închipuirile până la nebunie. Acum. Se pierd înţelesurile şi se slăbănogeşte semnificaţia: grupuri de litere alcătuiesc

cuvinte despre care se crede că pot înfiripa sparge şi însemna. Cuvintele nu mai încap în contexte – saltă ţopăie şi se joacă între ele clinchetind şi vestind. Unele încep să moară deopotrivă cu oamenii care le rostiseră. Mor câţiva dintre cei cărora spionul li se adresase cu câte o şoaptă o avertizare o fluierătură o uşuire un blestem – niciodată nu-i scăpaseră de pe buze cuvinte de încurajare sau de laudă. Mor unii pe care-i criticase judecându-i neîndurător; cei de care zisese de rău; cei de care-şi aminteşte cu resentimente; cei de care nu-i fusese milă: toţi mor acum. Şi o mulţime dintre ceilalţi se sting grăbindu-se să o ia înaintea spionului iradiat de plutoniu.

Mulţi se usucă precum nişte crengi sub o ploaie acidă şi fără să pârâie se frâng şi cad. Ce privelişte tristă se deschide vederii omului – disperat nu mai ştie ce să creadă; mergând se pomeneşte faţă-n faţă cu supraspionul. Iată-mi omul. – zice spionul şi se opreşte să-l identifice pe supraspion.

Spionul este pregătit să străbată tărâmurile nevăzute – oare nu-şi bântuise el însuşi lăuntrul pe sub bolta înaltă a conştiinţei şi întâlnise pe unul ce pretindea că-i supraspionul. Povestea se încâlceşte şi scoate din ascunzişuri narative personajele: Pe bărbatul acesta îl recunosc însă pe celălalt nu. – şi aşa mai departe.

Spionul ia în stăpânire sub tălpi tărâmurile nevăzute ca să le transforme în teritorii predilecte urmăririi care va eşua lamentabil în prezentul neant – viitorul nostru.

Acum îşi lipeşte urechea de un zid să asculte cuvinte zise de unii şi alţii; se înclină şi-şi aşază capul pe un pietroi să audă cine vine şi să înţeleagă de ce.

Desluşi zborurile. Un fel de străduiri cu dinţii scrâşniţi. De fapt aceasta este povestea: încercarea unora de a zbura în pofida imposibilităţii actului – să zbori. Şi să nu te mai opreşti. Oamenii nu prea îndrăzniseră să-şi ia zborul fără mijlociri. Numai personajele din poveşti. – insectele păsările visele iluziile.

S-a înserat. Uitându-mă peste umăr constat soartele zilelor trecute. Vino şi vezi. – îi strig cuiva de alături să se

împărtăşească din ceea ce-i e dat spionului să trăiască pe seară. Vino. Femeia cu ochii verzi aţintindu-l nu-l vede; un paravan străveziu stăvileşte privirile oamenilor împiedicându-le să se întâlnească. Luaţi-vă gândul de la îndrăgostire.

Astfel se mai isprăvi o poveste.

Înserându-se – sunt singur. Un semn mă avertizează să mă îndepărtez de prea lumescul deja spionat şi epuizat care stă pe marginea gropii sfârşitului gata să fie azvârlit cu un şut. Singurătatea mi s-a legat de picioare. O târăsc după mine; îmi cânt solitudinea.

Spionul se ştie golit – totuşi activitatea poloniului se accelerează în interiorul său. Ce este întunericul copleşindu-mă dinspre exterior: nu cumva lipsa adevăratei lumini din lumea spionată.

Inspirând aburul ficţiunii – cu răsuflarea obturată de spaima morţii – această lume va expia odată cu spionul; spionul se înverşunează să străbată cartierele pe urmele cuiva: omul nu moare încă.

Spionul începuse să-şi violeze povestea cu o vigoare bărbătească uluitoare la un om otrăvit. Povestea se răsuceşte şi-i scapă. Dă buzna să-şi continue relatarea din realitate.

Pe înnoptate – spionul începe să se încreadă în povestea pierdută despre el însuşi cuprins în marea creaţie a lui Dumnezeu.

Singurătate şi linişte: nicio persoană de spionat nicio şoaptă de desfrunzit. Acum – la ora întâmplării dezastruoase – un lucru mai trebuie făcut: care; ce; de ce; pentru cine.

Apropiindu-se de punctul culminant al poveştii spionul simte atomul de plutoniu divizându-se: bile; mingi; globuri aurii săltând în lăuntrul său izbucnesc afară şi plonjând plutesc peste cornul de aur. Radiaţiile particulelor alpha rămăseseră pe limba spionului – le-ar zice-n cuvinte dar nu descoperise încă fonemele de rostit şi devenindu-le audibile să semnifice.

Spionul aleargă spre gang. Adulmecă sensuri; îşi va fi

găsit omul de urmărit. Ascultă glasurile unor vorbăreţi. Dacă-şi va fi pierdut omul va găsi altul – vulnerabil şi osândit la sfârşitul destinat fiecăruia. Niciun om nu-i special. Ai curajul să atribui fiecăruia însuşiri cumplite şi virtuţi criminale ca să te înverşunezi împotriva lui. Stârneşte-ţi mânia; provoacă-ţi ura; fă-ţi-l duşman personal ca să-ţi justifici agresivitatea. Distruge persoana ca pe o idee în contextul unei creaţii – fără a fi remuşcat de regret îndoială scrupul.

AL DOILEA punct culminant al poveştii fusese îmbrăţişat în gândul spionului şi în inima sa când se îndrăgostise de femeia frumoasă cu ochii verzi şi-şi aşternuse disperarea în faţa mersului ei şi ea păşise anulând-o şi o transformase în altceva pe străzile din cartiere.

El cobora tot mai jos pe panta creaţiei spre miezul întunecat al suferinţei şi al acestei nopţi cu aripile desfăcute.

Mulţi suferă chiar acum de tot ceea ce e de neîndurat: gem; plâng; icnesc de scârba existenţelor lor şi-şi blestemă părinţii. Şi te reneagă – Doamne.

Cine-i înfundă în suferinţă înnămolindu-i. – pe câţi.

Poate că s-ar cuveni să moară toţi oamenii deodată şi astfel să se sfârşească creaţia lui Dumnezeu.

Chin.

Suferinţă.

Durere.

Tortură.

Nemaiîndurare.

Iradiere.

Chin. Suferinţă. Durere. Tortură. Până la moartea care nu mai vine să secere odată tot ce-i săltat pe străzile din cartiere.

Chin.

Suferinţă.

Durere – nu: acum intervin însutindu-se în anii ce au mai rămas de supravieţuit alături de avertizări despre sfârşitul lumii. Se dezlănţuie timpul chin suferinţă durere

până când. – dang clopotul minţii. Şi de ce. – intervine clopotul inimii. Am ajuns în toiul nebuniei contemporane îndurată ca ceva diferit de moarte. Clopotarul cunoaşte adevărul şi trage de frânghiile clopotelor să-şi răsune întrebările peste cornul de aur.

Spionul se sileşte să intre în realitatea prezentului cu aceeaşi osârdie cu care se străduise să se smulgă din interiorul său mai adânc decât bănuise şi mai luminat. Chin suferinţă durere se vor epuiza odată cu sfârşitul lumii.

Spionul are certitudinea că-i spionat de un supraspion; hăituit; urmărit; filat zile şi nopţi. În noaptea aceasta aude paşii cuiva care-i vine pe urme înfăptuind aceeaşi misiune pe care şi el o are de îndeplinit: supraspionul nu-l lasă în pace. Omul trebuie să se pună la adăpost de tot ceea ce aude vede trăieşte pe lumea atât de limitată încât îi încape într-un gând. Îşi dă seama brusc că n-are ce să-şi mai închipuie despre această lume şi ce să mai inventeze ca povestea să se îmbibe cu neprevăzut tensiuni aşteptări. – ce ispitire fusese totul. Şi ce ratare. I se dăduseră multe ca să i se dovedească apoi că nu stăpâneşte nimic. – şi până la urmă moartea unei persoane ce sfârşit marchează – oare altul decât al acelei persoane. – numai un sfârşit – doar o moarte.

Nu cumva sunt ademenit cu chin suferinţă durere ispitindu-mă să accept să fiu condus la chin suferinţă durere.

Deseori – spionul trece de la un subiect la altul într-un mod ameţitor: fuge pe străzi şi – ca să-şi încâlcească urmele – se rătăceşte. Acum călăreşte ochiul lui baiazid fiind sigur că astfel surprinde din actualitate tot ce se întâmplase înainte cu şase sute de ani. Mai târziu spionul o rupe la fugă tocmai din faţa ochiului încastrat într-un zid de pe strada merdivenili mektep din cartierul fatih – ochiul supraspionului care nu se îndură să lase în păstrare omului spionat ceea ce el acumulase într-o viaţă şi în mai multe.

Ocarine – douăzeci şi patru – după cum sună în fiecare oră risipindu-şi ţipetele scurte – mă întâmpină

vestindu-mă că mă apropii şi mă avertizează să nu mă încumet cineva se joacă cu mine consumându-mi viaţa.

Ca să ajungă la strada care i se desfăşoară în minte – o amintire însângerată – spionul n-are decât să se caţere pe această scară a ficţiunii cu zece trepte de tensiune – ceea ce şi execută îndârjit; şontâcăit; cocoşat; înclinat; legănându-se. Ţipă. Icneşte. Vomită. În sfârşit – soseşte pe platforma de aşteptare a scării apoi –, ba nu: se află chiar pe strada închipuită şi intenţionează să o străbată afundându-se în imaginaţie până la dispariţia din această lume a realităţii obiective a cartierelor pe care o arhicunoştea încât îi apare blestem – de fapt nu mai are unde s-o ducă; el – un spion – spionul – nu va ajunge nicăieri în noaptea actuală a urmăririi când.

Pentru ceea ce am de gând să fac nu există alternativă.

Îşi pipăie buzunarele să se convingă că se mai găseşte acolo ceea ce păstrase ca să transmită mai departe.

Paşi peste paşi; dâre asupra dârelor sale – un gâfâit greoi lovindu-l în ceafă; ceva i s-a agăţat de picioare. Spionul ştie că-i supravegheat încă de pe când scara imaginaţiei începuse să se balanseze peste cornul de aur.

Totuşi nu-mi trăiesc noaptea de parcă ar fi ultima – cea de pe urmă a fost când am băut ceaiul otrăvit cu poloniu într-un bar din beyoglu şi aceea nu s-a sfârşit nici acum.

Spionul începe să-l urmărească pe unul – abia ieşise dintr-un gang şi-şi strânge lanterna în mână; şovăie; se tărăşte; caută-n părţi. Se năpusteşte pe lângă ziduri. Coboară o stradă în pantă. Şi se înfundă. Acest bărbat. Spionul l-a recunoscut pe omul cu faţa suptă şi gândurile înnămolite. Dar pe omul acela îl întâlnise ieri. Ieri devenise deja azi sau nici nu trecuse şi se desfăşoară acum hurducând pe pavaj – se apropie şi se distanţează. Ce se petrece: viaţa mea mai fusese trăită şi eu creez ceea ce creaseră alţii adumbriţi de creaţia lui Dumnezeu şi-i urmăresc pe cei spionaţi şi sunt filat de supraspion.

Destul de bătrân. Voi muri curând.

Nimănui nu-i pasă de mine dar ce contează – am creat ceva spionând lumea. Nu mă lepăda – Doamne – de la faţa ta.

Împreună cu înnoptaţii de pe străzi – pe lângă ziduri. Se tăvălesc. Urlă. Chiuie. Cheamă. Plâng. Nimeni nu le răspunde cu o mângâiere. Cu vreun cuvânt. Acum. Ca şi ieri.

Îşi ridică braţele să capteze energia creaţiei. Îşi cască gurile să rostească. Îşi deschid urechile. Să le intre. Şi să audă. Se zgâiesc. Cei mai mulţi – nimic.

Spionul îi vede: negri. Goi. Apoi nici atât. Ceva transparent se evaporă şi. Nimic. Când.

Spionul ştie că nu-i poate iubi pe cei urmăriţi – nişte oameni. Până la urmă-i ignoră. Şi se pomeneşte singur. Nimeni nu-i mai respiră alături. Iar în depărtare – singur.

CRED că am început să mă obişnuiesc cu imperiul meu bizantin şi cu cei ce-l populează: va fi la fel totdeauna. – îşi zice omul distanţat de iubita lui fulgeraţică cu ochii verzi şi îndepărtată încât abia dacă şi-o mai aminteşte iubind-o – dacă dragostea ţine de această viaţă – iar când viaţa i se va isprăvi desigur că femeia se va aneantiza pe sub imperiul său bizantin.

Intenţii. Aspiraţii. Iluzii. Nimic dus până la capăt. Totul sugrumat de la pornire. Ce se vede şi ce se aude: acestea le mărturiseşte spionul.

Văd.

Aud.

Mi se pare.

Cineva însăilează relaţiile care cad prin ochiurile rare ale situaţiilor. Cine. Nu ştiu. Perseverez să aflu. M-am apropiat periculos de un nod – înnodări şi blesteme; laţuri şi capete. Povestea – dinspre deznodământ către extremităţi. O vomit printre buze. O revărs pe nări. O expulzez ca pe un rest de otravă. Mă eliberez de prea plinul omenesc printr-un jet de vomismente. Am fost ucis.

Doamne – eu nu mai pot trăi cu oamenii – indiferent cine sunt ei. – spionul o ia la fugă. Radiaţiile particulelor

alpha luminează pe o rază de zece metri. Omul s-a agăţat de un grilaj: captiv al propriilor limite şi neputinţe.

Spionul slăbeşte strânsoarea degetelor şi se apleacă tot mai adânc; ajunge-n genunchi: Doamne – nu mai pot fi cu oamenii. Tu unde-ai plecat. Încotro te îndrepţi.

Sunt maica ta. – îmi zice şi mă priveşte în ochi ca o sălbăticiune. Abia dacă mă recunoaşte – subţiat de multele vieţi de care mă ştersesem hăituindu-le – aproape invizibil – după cum mă iscodeşte mama mea prea bătrână din adăpostul morţii ei. Omul din irealitate – mamă. – îi strig chibzuind că-i aparţin în aceeaşi măsură în care sunt şi al altora – cât timp. Până mâine – când poloniul îşi va fi desăvârşit otrăvirea.

Tot atunci o mână-l înşfacă pe spion de guler şi-l ridică în noapte un metru de pe pavajul străzii Adu-ţi aminte şi de tatăl tău. – tatăl meu coborâse să vină la mine.

Apoi: Nu mă grăbesc să vă-nhaţ. Vă iau pe fiecare aşa cum îmi veniţi în întâmpinare: şoc. Groază. Şoc. De la mine la voi. Stupefacţie şi neîncredere dinspre voi către mine. Vă văd cu ochii care mă văd. Oameni loviţi. Oameni anulaţi. Oameni desfiinţaţi. Le iau urmele şi trag cu urechea. Se ascund degeaba. Am înţeles totul: în carcasele trupurilor şi pe sub hainele zdrenţuite se găsesc alţii.

Vă privesc. Vă primesc la mine – omul devorat de poloniu. Vă strepezesc mila şi compasiunea. Vă răstălmăcesc gândurile. Eu ştiu totul.

Acum mă înapoiez din viitorul bizantin al lumii contemporane în actualitatea de tot felul. Întâlnesc oamenii obişnuiţi. Unul s-a aruncat de pe podul galata în bosfor anulându-şi viaţa pe care a confundat-o cu soarta sa păguboasă. – un om.

Un ochi – ochiul: ochiul meu l-a prevăzut dar spionul n-a făptuit nimic să împiedice sinucigaşul. Să-i fi strigat Nu face asta. Şi omul să mă fi ascultat.

Acum eu mă culc. Nu adorm. Mă scol preştiindu-vă pe toţi ca pe întâmplări expirate.

Pe calea păcătoşilor pasul nu se mai însufleţeşte – se înfundă şi nu va mai răzbate la suprafaţă să vă vină pe

dâre. Vă las singuri. Voi să nu mă părăsiţi până la sfârşit.

Începi să zici tatăl nostru. Apoi totul devine confuz. Din încâlceală răzbat frânturi de privelişti – le străbătuseşi cândva ori ţi le imaginaseşi înnebunit de nevoia de a crea: cuvintele imposibile ale unei limbi inexistente răsună despre eşecuri ratări suferinţe nostalgii şi regrete îndurate de tine şi alţii în devălmăşia comunicării.

Descoperiseşi că dacă n-ai de dăruit nimic oamenilor sau ceva ce-ţi poate fi jefuit îi înspăimânţi; ei te părăsesc abandonându-te pe stradă sau într-un apartament ori într-o tavernă la îndemâna singurătăţii devorându-te lent te sălbăticeşte – eşti nebun: pălăria înfundată până la sprâncene; faţa ascunsă sub o eşarfa roşie – spionul surprins în desfăşurarea misiunii de luptă.

N-am confundat visul cu realitatea – amintirile mele din viitor sunt reale: aşa va fi – după cum a mai fost – atunci – într-un timp de demult care va fi curând.

Merge cu paşi mari şi atrage atenţia: nimbul fosforescent al iradierii poloniului. Eu spionez. – îşi zice omul şi se avântă. Şchioapătă. Geme. Suspină.

Spionul îşi îndesase în buzunare o sută de secrete. Răscolindu-le cu degete avide îşi dădu seama că niciunul nu-i capital încât el să fi murit dacă nu l-ar fi cunoscut: despre oameni şi relaţii stabilite între ei şi situaţiile determinate de aceste relaţii; despre fapte care se petrecuseră şi altele ce aveau să se desfăşoare. O mulţime de oameni se învârt în jurul secretului – îl bănuiesc şi-l constituie din amănunte iluzorii sau adevărate – degeaba: nu-l află.

Ţâşnesc din subsoluri şi ganguri grupuri de bizantini – scuipaţi prin uşile şi ferestrele caselor: oameni mincinoşi leneşi delăsători vicleni intriganţi spioni din naştere şi vocaţie persuasivi şi delatori ipocriţi laşi trăgători de sfori; râd; hohotesc; se prefac. Îmbrăcaţi cu haine somptuoase încearcă să impresioneze. Se târăsc pe străzi – apar; dispar. Se lasă văzuţi sau se ocultează în beznă. Îţi spun – sau tăcând – îţi dau de veste: bizantinii.

Trădări. Minciuni. Vorbărie. Năuceală. Ameţeală.

Nervozitate. Batjocură. Dispreţ. – cred că se datorează bizantinilor. Eu sunt bizantin.

Haos. – strigă spionul libertatea pe numele ei.

Să fii orbit în clipa când ai pătruns în trupul meu – ca o iubire îmi devorezi viaţa de la Dumnezeu încercând să o modifici în altceva – de parcă ar fi creaţia ta. M-ai ars în lăuntrul ce te-a înglobat pe tine pe când ceea ce era al meu dispăruse. Nu-i aşa că m-am îndrăgostit de tine – atomule de plutoniu.

Din depărtare; de după colţul vreunei străzi sau de sub un acoperiş; dintr-o încăpere luminată difuz clincheti clopoţelul şi-l vesteşte pe spion că-i trece viaţa laolaltă cu timpul.

Deloc disperat – simţindu-şi particula de plutoniu în trup precum o pasiune irepresibilă – spionul trăieşte ceva minunat. Acum solitudinea e tumultul creaţiei la care spionul ajunsese pe căi ocolite şi suferindu-şi moartea ca pe o întâmplare de care uiţi câteodată.

SE APRIND felinarele în fatih. Ochii spionului licăresc emiţând cu intermitenţe semnale fosforescente capabile să transmită ceva dinlăuntrul său invadat de radiaţiile particulelor alpha şi să-l dea în vileag.

Spionul aleargă. Adulmecă. Merge şi muşinează sau se învârteşte pe loc posedat de o frenezie haotică şi-şi caută văgăuna unde să se poată retrage să moară, însă până să se ascundă nimeni nu-l opreşte încât spionul să-i zică Frate – priveşte-mă-n ochi: ce simţi; pe cine cunoşti şi pe cine nu recunoşti. Sunt chiar eu – spionul destinat ţie – umbra ta; fratele tău: omul care-ţi perpetuează întunericul. Te-am găsit deşi nu te pierdusem.

Când m-a stropit sângele ţâşnind din fruntea împuşcată a unui negru de aproape stomacul mi-a explodat aruncându-mi viaţa prin gură. A zis spionul. Spionul a scris. Apoi se lămuri că scrierea nimănui în orice creaţie nu poate reda factorii temporali şi ai circumstanţelor – ritmul vorbirii lente şi rapide; accentele; tonalitatea; tonul tânguitor sau entuziast – melodia vorbirii celui aflat pe moarte sau mistuit de dragoste – eu. Fervoarea. Plânsul.

Deznădejdea. Moartea. Pe mine mie. Şi celorlalţi. Vieţile noastre.

Spionul începe să cânte ceea ce crease în umbra creaţiei lui Dumnezeu – muzica lui mozart: armonii; consonanţe. Jale şi vestea de bucurie de la Dumnezeu.

Eu vă cânt ce am scris în poveste.

Naraţiunea se repetă în trecut şi-n viitor. Prezentul o înşfacă de ambele capete şi tensionând-o o fracturează în două poveşti despre spion şi spionul – fiecare purtându-şi povestea prin cartiere: spionul o cântă ca pe muzica lui mozart şi spionul tace în toate limbile scrise ale Pământului.

Povestea cântată a spionului îşi jinduieşte culminaţia pe lângă cornul de aur urmărind luna înghiţită de noapte. Povestea plonjează-n adânc pe urmele lunii – îşi caută durata şi nemărginirea; se tot adânceşte încercând să nu piară. Dar nu acesta-i procesul narativ al spionului despre desfăşurarea propriei morţi ca rezultat al otrăvirii cu plutoniu.

Cuvinte mari succedate de cuvinte mici încap în constrângerea cuvintelor mari şi se micşorează devenind cuvintele limbii mele obscure: scrisă se-ntace; vorbită se şterge. Zisă în această noapte îşi dobândeşte nonculoarea negrului.

Nu ştiu cine ascultă citeşte desluşeşte – dar cui îi mai pasă de ceva cineva.

Dus pe culmile refluxului lumii cobor aşa de jos că niciun flux nu mă apucă de gât să mă readucă pe străzile din cartiere: revin împovărat de poveste.

Săracu’ spionul – moare în lupta cu oricine. – oare ei nu cunosc că-i imposibil să trăieşti fără război. Pierzi şi învingi. Nu adăugaţi dezamăgire la dezamăgire; dezolare la dezolare; durere peste durere. Suferinţă la suferinţă. Teroarea de a fi la teroarea că vei supravieţui. Nebunie la nebunie. Pe voi mie: din această comunitate premeditată nu vor ieşi decât finaluri mortale.

Nu cumva eşarfa roşie care acoperă faţa spionului e minciuna unei vieţi ce se dovedeşte acum cea mai

îngrozitoare minciună.

Roagă-te ca un copil în simplitatea inimii sale şi leagănă-ţi mintea în murmur de rugăciune ce te va readuce în lumea pe care vrei s-o părăseşti în voia întâmplării şi a nenorocirii – ambele zăbovesc aninate de un colţ al cerului de peste cornul de aur.

Doamne – vino în inima mea şi există aici în trăire tainică – câte o adumbrire ca o aripă de furnică zburătoare din fiinţarea comună să mă atingă dinspre interior către suprafaţa zbârcită de dinafară – şi stinge văpaia mortală provenind de la poloniul deţinut de oameni.

Apoi un demon pe umărul meu îmi croncăne la ureche Oamenii de prin cartiere nu te iubesc fiindcă tu – un spion – nu mai eşti din lumea aceasta: creezi în exterioritatea ei ceea ce îi constituie nucleul de foc şi moartea. Atunci îţi aminteşti că spionând omul îl cuprinzi cu ochiul tău drept şi-l cufunzi în umoarea de apă murdară a celui stâng opacizându-l în faţa oricărei vederi devenindu-i ceva câlţos şi confuz – nu mai e omul: îl claustrezi în propria-i împietrire şi eşti sigur că nu-ţi va scăpa. Simţămintele trăiesc ca vrerea de răzbunare şi ascuţite precum invidia şi dureroase ca ura şi mişcările trupului tău otrăvit te fac să uiţi să-ţi mai mănânci pâinea şi hămesit însetezi după sângele celuilalt – omule cu bagajul adunat pe cocoaşa spinării o iei la goană de parcă ai fugi de cineva şi te duci fără a mai întoarce capul să-i revezi pe cei abandonaţi pe ţărmul bosforului.

Cu Dumnezeu vorbesc ca persoană sporindu-i creaţia cu creaţia mea nevăzută. Atunci omul râde zgâlţâindu-şi umerii Sufletul meu e plânsul tău – Doamne: istoria întreagă desfăşurându-şi aripile nu mai reuşeşte să zboare şi acum se cutremură cu Pământul.

Trec ore când nicio hotărâre nu poate fi luată – mi-am zădărnicit zilele neştiind taina.

În cartierul fener îl înconjoară pe spion şapte băieţi negri şi-l apucă de mâneci să-l oprească şi i se împleticesc printre picioare şi-l iau de păr şi vorbesc toţi deodată şi ţipă urlă scâncesc şi chiuie şapte băieţi negri spun şi se

zic. Spionul încearcă să scape şi s-o ia la fugă însă doi băieţi negri i s-au prins de pantaloni cu dinţii şi cinci îl strigă pe aceeaşi limbă necunoscută că până la urmă nici nu există şi ceea ce răsună pe strada coborâtoare din fener sunt glasuri de draci mârâie latră rag să atragă atenţia şi să înspăimânte determinând sufletul omului să se zbată să scape şi să se desprindă de trup – să ţâşnească până la cerul negru şi să se spânzure şi să se bălăbăne având o viziune întunecată asupra bosforului. – într-o limbă necunoscută – nu a îngerilor – îl cheamă pe numele lui – codificat – de spion – alcătuit din trei sunete guturale – pe jumătate scuipate şi înghiţite pe jumătate – numele său ştiut de prea puţini pentru a mai fi ţinut minte. Cine sunt eu acum. Şi ce fac. Încotro mă duc. – îşi zice spionul şi şapte băieţi negri îl împresoară şi Cine eşti şi ce faci şi unde te duci. – îi bubuie-n inimă de la ei sau din sinea sa sau de la lumea risipită prin cartiere. Şapte băieţi negri îi dau ocol apoi se răsucesc pe călcâie şi dispar.

ASASINATUL de săvârşit împotriva mea uni fusese cumva anunţat prin semne stelare şi pământeşti: valurile cornului de aur acoperiseră ţărmurile şi o stea se dezagregase lăsându-şi aripile de foc să pâlpâie peste fatih – însă nu înţelesesem avertismentele: mă înfundasem în spionarea unei anume realităţi şi a unui anumit adevăr – eram pe cale să aflu totul; dezvăluisem de sub secretele lor un număr de oameni şi oamenilor le vădisem semnificaţia numărului; descoperisem situaţii confuze aprinzându-le cu scânteia temeiniciei lucide: modificasem; reparasem; însăilasem; întrevăzusem aici şi acolo realitatea adevărul şi sensul. Presimţisem întâmplările: deodată m-am împiedicat – ca şi cum aş fi înghiţit un comprimat de plictiseală – şi m-am poticnit de un pietroi: tocmai ajunsesem pe buza unei gropi şi eram gata să cad – ochii închişi; mintea adormită; simţurile moleşite când – de parcă m-aş fi îmbătat cu esenţa inutilităţii oricărui lucru – zăceam în mine însumi deşi coboram pe o stradă din cartierul taksim către beşiktaş: voiam să ajung.

Respiram.

Nu mai credeam.
Existam.
Mergeam.
Eram.
Priveam.
Nu vedeam.
Trăiam.
Nu mai simţeam.
Ar fi trebuit să fi sosit.

Ruşine şi vină. Ce erau acestea lipite pe fruntea mea traversată de şanţurile îngrijorării. Ochii pâlpâind în luminanserării – mereu seara înlesneşte calea nopţii; pe sub tălpi umbre şi întunericul.

Apoi şobolanul roşu: după ce spionul îl apucase de coadă şi învârtindu-l îl izbise de un zid văzuse pata de sânge pe tencuiala întunecată – noapte întregită de nuanţele sângelui.

Sângele picura din urechea minciunii pe minciuna rostită dinspre viaţa mea – o minciună. – vor reveni: minciuna şi omul. Şi se vor duce împreună.

Spionul rămâne în acest loc din fatih care-i numai al lui – de supraveghere a mişcărilor oamenilor. Din alt loc întocmai acestuia supraspionul îl filează. De aici privirea poate cuprinde oamenii şi mişcările lor – şi lucrurile. Faptă lângă faptă vor fi judecate şi osândite. Mintea va învălmăşi o mulţime de gânduri înverşunându-le împotriva a tot ce există.

Spionul se ridică de pe locul său şi dominat de solitudinea actuală îşi enumeră singurătăţile. Nu deznădăjdui acum căci îţi înteţeşti păcatul sporindu-l cu încă o nebunie. – şi-şi deschise palma scăpând printre degete toate mănăstirile şi bisericile în care se smerise până atunci rugându-se la Dumnezeu ca lui să-i lase

Dumnezeu creaţia sa. Creaţia ta – Doamne – pe când spionam şi concluzionam: aproape nimic. Nu mai posed nimic: hainele mototolite şi destrămate la mâneci şi tocite la coate şi pălăria pleoştită şi eşarfa roşie acoperindu-mi faţa şi dârele întortocheate marcând traseul confuz.

Spionul ţine minte date locuri nume semne prevestiri adeveriri întâmplările lumii şi fragmente din integralitatea istoriei însă nu discerne adevărul. Atunci de ce spionează. Lipsit de discernământ: habar n-are să-i identifice pe cei care-i vor răul şi-l împing – pe nevăzute – să-l săvârşească împovărându-se cu păcatele lor.

Spionul vomită. Se ţine de ziduri. Se împleticeşte. Cade. Din întuneric braţul cuiva îi opreşte prăbuşirea şi menţinându-l în picioare îl îmbrânceşte înainte. Spionul vomită.

Ieşisem din lumea conspiraţiei. Acum îi pătrund sensul. Se rostogolesc evenimentele. Vin. Se năpustesc. Urlă. Se impune prezenţa a ceva groaznic. Mă înşfacă. Mă muşcă. Mă otrăveşte.

Să mulţumesc creaţiei lui Dumnezeu şi ţie – Doamne – tocmai acum când atomul de plutoniu aproape că şi-a îndeplinit misiunea şi m-a omorât. Mulţumesc – Doamne.

Mulţumesc – Doamne – că m-ai lepădat din creaţia ta înlesnindu-mi moartea şi abandonându-mă imperfecţiunii creaţiei mele – sinceră ca o creaţie umană.

Jegoasă pielea ta şi hainele murdare; în suflet dârele lacrimilor ce şi-au croit făgaş spre exterior. Chelia jilavă. Din urechi atârnă cuvintele neauzite. Prefă-te a fi surd şi dezinteresat: de fapt nici nu-ţi pasă. Pălăria pleoştită şi ochii urduroşi de mizeria vederilor şi de puzderia vedeniilor de dinapoia lor. Eşti al nimănui. Creaţia lui Dumnezeu te-a părăsit lăturalnic să-ţi jeleşti moartea promisă. Vrei să fugi. Să scapi de aici. Să te ascunzi. Să nu mai fi găsit. Îţi cânţi în suflet durerea înceată şi o prefiri peste ceilalţi să ţi-o împărtăşească: ceva de nebăgat în seamă; un lucru aproape inexistent – tu: fără consistenţă; văduvit de realitate: supravieţuieşti prin îndoiala că mai exişti.

Nelinişte.

Ură.

Incertitudine.

Nesiguranţă.

Spaimă.

Groază.

Totuşi te temi din ce în ce mai puţin de ceea ce ţi se va întâmpla.

Spionul visează cu ochii deschişi evenimentele viitoare. Îşi închipuie totul conform unei viziuni demonice. Se însoţeşte cu muzica lui mozart.

În ziua sâmbetei mulţimea de îmbrobodite şi bărbaţi cocoşaţi târându-şi copiii sau strângându-i în braţe năvăleşte pe străzile din cartierul eytip.

Spionul şi-a pierdut omul – îl filase tocmai din fener pe căi întortocheate şi când să afle mai multe despre persoană omul a dispărut. – şi ideea şi gândul şi sentimentul dinspre creaţia lui Dumnezeu – şi dragostea de la Dumnezeu: pe toate le-a irosit spionul. A rămas singur. Creaţia lui Dumnezeu este perfectă. Eu sunt: ameninţat; înspăimântat; înfricoşat; scârbit.

Dezamăgit.

Îngrozit.

Dar creaţia lui Dumnezeu este perfectă. – îşi strigă spionul şi încearcă să-şi deschidă o breşă în zidul mulţimii.

Abia acum spionul se lămureşte că nu iubeşte nicio persoană. Niciun gând. Nicio idee. Le înglobează într-o creaţie unică: ne iubirea.

Duhneşte respingător de la toţi oamenii. Răscolirea de greaţă clinteşte atomul de plutoniu din trupul spionului. Radiaţiile particulelor alpha se neliniştesc accelerându-şi mişcarea. Durerea sporeşte difuzându-se-n corp ca o bucurie. Urlu. Vomit.

O JUMĂTATE de oră a urcat spionul pe o stradă abruptă din cartierul fatih apoi a coborât în fener şi s-a oprit într-un parc de pe ţărmul cornului de aur. A privit vălurirea întunecată chibzuind la abisul unde nu va ajunge decât vânzându-şi sufletul – adâncimea contează şi profunzimea nopţii străfunde.

O jumătate de oră s-a târât spionul pe lângă ziduri şi a pătruns în nişe; găuri; scobituri. S-a ascuns pe sub porticuri şi-n ganguri încercând să atenueze luminozitatea radiaţiilor particulelor alpha care-l identifică – de

neconfundat. Omul încearcă să scape de sub filajul supraspionului.

Se aşază pe un bolovan. Îşi sufocă gândurile cu iluzii. Apoi îl zăreşte pe supraspion: pălăria pleoştită îi acoperă obrazul. O eşarfă roşie îi înfăşoară capul. Dedesubt îi ard ochii: priviri hăituite de groază. Omul păşeşte covârşit asupra mersului său şi trece prin vecinătatea spionului şi se scufundă în noapte. Bolborosise blesteme sau îşi numărase secundele ce-l despărţeau de comiterea crimei. Ori se rugase. Sau şoptise cuiva.

De supraspion fugise spionul atunci; de el încearcă să scape acum: aceeaşi îngrijorarea.

Mor – domnule – mor. – strigă spionul pe urma supraspionului ce s-a trecut fulgerând ochii omului. Mor de-adevăratelea. – şopteşte spionul în bezna ce-i curge pe umeri din cerul lui Dumnezeu – nesfârşită; materială; catifelată; greoaie.

Eu sunt supraspionul. M-am recunoscut şi vomit la acest colţ de stradă.

Noapte. Desişul întunericului – noaptea. O umanitate de nepătruns mă ţintuieşte cu ochi invizibili pe tăbliile uşilor şi pe porţi din cartiere. Pe ziduri şi pe conştiinţele oamenilor. Şi-n văzduh.

Apoi – minune: spionul muribund creează în coasta creaţiei lui Dumnezeu şi ceea ce creează există.

Noaptea se îmbracă cu paltonul lung al spionului şi înaintând spre ceva cunoscut îşi târăşte poalele veşmântului negru prin praful cartierelor.

Să ne bucurăm. – bucuria-i transcendere de aici către unde sufletul meu se interferează cu sensibilitatea lumii.

Să ne închinăm la Dumnezeu şi să plângem la creaţia lui: Doamne.

El este Dumnezeul nostru şi noi elemente ale creaţiei lui.

Moare spionul: oare ucigându-l l-aţi anihilat pe cel vinovat. Omul moare.

În piaţa eminonu supraspionul a pierdut urma spionului: omul filat parcă zburase.

Temperatura lumii a crescut cu un grad şi în cartiere cu două – spionul şi-a descheiat paltonul.

Tăcând despre Dumnezeu cu aceeaşi îndârjire cu care ar fi vorbit scris gândit despre Dumnezeu – dacă i-ar fi îngăduit smerenia să execute ceva smuls din creaţia lui Dumnezeu către propria sa creaţie – cea a spionului năucit de mers – pe deasupra limbilor omeneşti şi în absenţa oricărui mesager mijlocitor – ajunge la muzica lui mozart ca în tumultul suferinţei şi o depăşeşte pentru a veni dincolo – dinspre fatih către balat: nu contează direcţia fiindcă omul a sosit unde năzuia şi-şi trăieşte frântura de destin care i-a mai rămas bucurându-se că acest univers îi aparţine exclusiv: bucurându-l – disperându-l. Spionul se roagă devălmăşindu-şi cuvintele descoperitoare de sensuri şi învăluie semnificaţiile în ambiguităţi imposibil de decriptat.

Atunci te constrângi de pe stradă pe un prag de pătrundere într-un gang dar nu intri. Lasă lumii exterioare trupul şi lăuntrul; radiaţiile particulelor alpha; mintea; sufletul.

Ai ajuns – mintea tremurul voma repetitivă încât ce se deşartă este nimic – doar zgomot icnet şi străduire degeaba: capătul gangului.

Cât de puţin este niciodată: acum s-a sfârşit. – şi-şi lipi palma pe ochi şi se pomeni cu petala pleoapei pe palmă. Spionul o lasă să-i cadă pe prag. De acum înainte ochiul drept îi va rămâne mereu deschis. – văzând: muzica lui mozart îşi dezbrăcase demonismul şi-l lepădase pe un trotuar; răsunau acorduri sfâşietoare cărora li se răspundea dinlăuntrul spionului – de parcă atomul de plutoniu şi-ar fi scâncit stingerea.

Spionul trecu de o poartă; depăşise gangul – atinse pragul de marmură al porţii şi – când păşi dincolo – ajunsese deja în cealaltă lume – lucidă răcoroasă luminată – semăna cu un cub de cristal: opera desăvârşită.

E ca şi cum o grădină pustie sau un cartier abandonat de Dumnezeu şi de oameni nu-l mai caută pe Dumnezeu deşi nu-l găsiseră vreodată.

Bucureşti
1 septembrie – 1 octombrie 2009

978-973-8982-83-3